

Új többéves pénzügyi keret a versenyképes, fenntartható és befogadó Európáért

Az Európai Parlament 2011. június 8-i állásfoglalása Befektetés a jövőbe: új többéves pénzügyi keret (MFF) a versenyképes, fenntartható és befogadó Európáért (2010/2211(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság között 2006. május 17-én aláírt, a költségvetési fegyelemlről és a pénzgazdálkodás hatékonyságáról és eredményességéről szóló intézményközi megállapodásra¹,
- tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre, és különösen annak 312. cikkére,
- tekintettel az Európai Unió saját forrásainak jövőjéről szóló, 2007. március 29-i állásfoglalására²,
- tekintettel az Európai Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló, 2007. június 7-i 2007/436/EK, Euratom tanácsi rendeletre³ és annak végrehajtási szabályaira,
- tekintettel az EU költségvetésének felülvizsgálatáról szóló bizottsági közleményre (COM(2010)0700),
- tekintettel 2010. június 16-i, a 2013 utáni fenntartható Európai Unióval kapcsolatos politikai kihívásokkal és a rendelkezésére álló költségvetési eszközökkel foglalkozó különbizottság felállításáról szóló határozatára⁴,
- tekintettel az osztrák Nationalrat, a cseh képviselőház, a dán Folketing, az észt Riigikogu, a német Bundestag, a német Bundesrat, az ír Oireachtas, a litván Seimas, a lett Saeima, a portugál nemzetgyűlés, a holland Tweede Kamer és a svéd Riksdag hozzájárulásaira,
- tekintettel eljárási szabályzata 184. cikkére,
- tekintettel a 2013 utáni fenntartható Európai Unióval kapcsolatos politikai kihívásokkal és a rendelkezésére álló költségvetési eszközökkel foglalkozó különbizottság jelentésére és a Fejlesztési Bizottság, a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság, a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság, a Regionális Fejlesztési Bizottság, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság, a Kulturális és Oktatási Bizottság és a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság véleményeire (A7-0193/2011),

¹ HL C 139., 2006.6.14., 1. o.

² HL C 27. E, 2008.1.31., 214. o.

³ HL L 163., 2007.6.23., 17. o.

⁴ Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0225.

- A. mivel a Parlament különbizottságot hozott létre a következő megbízással:
- a) a Parlament politikai prioritásainak meghatározása a 2013 utáni MFF számára, jogalkotási és költségvetési szempontból egyaránt,
 - b) a 2014. január 1-jével kezdődő időszakra vonatkozó uniós célkitűzések eléréséhez, valamint az uniós politikák végrehajtásához szükséges pénzügyi források megbecslése,
 - c) a következő MFF időtartamának meghatározása,
 - d) e prioritásokkal és célkitűzésekkel összhangban javaslattevés a jövőbeli MFF felépítésére, megjelölve az Unió tevékenységének főbb területeit,
 - e) útmutató készítése a forrásoknak az MFF egyes kiadási fejezetei közötti és azokon belüli indikatív elosztásához, a prioritásokkal és a javasolt szerkezettel összhangban,
 - f) az uniós költségvetés finanszírozási rendszerére vonatkozó reform és a kiadások felülvizsgálata közötti kapcsolat pontos meghatározása ahhoz, hogy a Költségvetési Bizottság megbízható alappal rendelkezzen az új MFF-ről folyó tárgyalásokhoz,
- B. mivel a különbizottságnak még azelőtt kell végleges jelentését benyújtania, hogy a Bizottság betérjesztené a következő MFF-re vonatkozó javaslatát,
- C. mivel az Európai Unió működéséről szóló szerződés 311. cikke értelmében az Unió gondoskodik a céljai eléréséhez és politikái megvalósításához szükséges eszközökről, és azt teljes egészében saját forrásokból kell finanszírozni,
- D. mivel az Európai Unió működéséről szóló szerződés 312. cikke (5) bekezdésének és 324. cikkének megfelelően az Európai Parlamentet megfelelően be kell vonni a következő többéves pénzügyi keret tárgyalási folyamatába;
- E. mivel a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése megerősítette az uniós politikákat és új hatásköri területeket hozott létre, aminek a következő MFF-ben is kifejezésre kell jutnia,
- F. mivel az Unió és polgárai előtt álló kihívások – a világméretű gazdasági válság, a feltörekvő gazdaságok gyors növekedése, az alacsony mennyiségű szén-dioxidot kibocsátó és hatékony erőforrás-felhasználású társadalom felé való átmenet, a népesség szociális modellünk fenntarthatóságát fenyegető elöregedése, a termelés és a megtakarítások világméretekben jellemző eltolódása a feltörekvő gazdaságok felé, a szegénység elleni küzdelem, továbbá a terrorizmus és a szervezett bűnözés jelentette veszélyek erőteljes választ kívánnak meg az Uniótól és tagállamaitól,
- G. mivel nemzetközi szinten az Európai Uniónak nagyobb súlya van, mint egyes tagállamainak együttvéve,
- H. mivel az uniós kohéziós politika fő céljának az Unióban még mindig létező szociális, gazdasági és területi különbségek mérséklése, és mivel az érzékelhető és sikeres kohéziós politikának önmagában is van európai hozzáadott értéke és valamennyi uniós

tagállam javát kell szolgálnia,

- I. mivel az uniós polgárok a múlthoz képest több igényt támasztanak az Unióval szemben és kritikusabban szemlélik teljesítményét; és mivel az Uniót akkor fogják polgárai újra sajátjuknak tekinteni, ha bízhatnak abban, hogy az Unió jobban tudja szolgálni értékeiket és érdekeiket,
- J. mivel az Európa 2020 stratégiának az lenne a feladata, hogy segítse Európát a válságból való kilábalásban, valamint abban, hogy munkahelyek teremtése, valamint intelligens, fenntartható és befogadó növekedés útján erősebbé váljon; mivel ennek a stratégiának az alapját az Unió öt kiemelt célkitűzése képezi, azaz a foglalkoztatás előmozdítása, az innováció, kutatás és fejlesztés feltételeinek javítása, az éghajlatváltozás és az energiaügyi célok kezelése, az oktatási színvonal emelése és a társadalmi befogadás előmozdítása különösen a szegénység csökkentése révén,
- K. mivel az uniós költségvetés a reform erőteljes eszköze; és mivel hatását megsokszorozhatja a beruházásokat szolgáló magán és állami pénzforrások ehhez járuló mozgósítása, mely katalizátorként járulhat hozzá az uniós kiadások hatásainak megtöbbszörözéséhez; mivel az úgynevezett „méltányos megtérülés” elve gazdasági szempontból nem indokolható, hiszen nem veszi figyelembe az európai hozzáadott értéket, a továbbgyűrűző hatásokat és az uniós országok közötti szolidaritás szükségességét,
- L. mivel az EUSZ 3. cikke értelmében Európa fenntartható fejlődésének olyan kiegyensúlyozott gazdasági növekedésen, árstabilitáson és magas versenyképességű, teljes foglalkoztatottságot és társadalmi haladást célul kitűző szociális piacgazdaságon kell alapulnia, amely a környezet minőségének magas fokú védelmével és javításával párosul,
- M. mivel a hatékony és eredményes pénzgazdálkodás elve az uniós költségvetés végrehajtásának egyik alapelve; és mivel számos tagállam súlyos költségvetési kiigazításokra kényszerül az ország pénzügyei tekintetében; továbbá mivel a hatékony és eredményes pénzgazdálkodás – eredményesség, hatékonyság, gazdaságosság – egyre fontosabb a közkiadások területén mind uniós, mind tagállami szinten,
- N. mivel a kiadásokra vonatkozó programoknak a változó szükségletekhez és körülményekhez való időnkénti hozzáigazítására irányuló intézkedések elégtelennek bizonyultak; és mivel részben a rendeletek és szabályozások bonyolult volta magyarázza az irányítási és ellenőrzési rendszerek nem kielégítő teljesítményét,
- O. mivel a jelenlegi 2007–2013-as időszakra vonatkozó MFF első négy éve világosan bebizonyította, hogy a pénzügyi keret nem képes az új fejleményekhez és prioritásokhoz való alkalmazkodásra a meglévő keretek veszélyeztetése nélkül; és mivel a jelenlegi MFF képtelennek bizonyult az új kötelezettségvállalások – Galileo, ITER, élelmiszer-eszköz vagy az európai gazdaságélénkítési terv – gyors befogadására,
- P. mivel a bruttó nemzeti jövedelem alapú források uniós finanszírozási rendszerbe való 1988-as bevezetését ideiglenes kiegészítésnek szánták a saját források csökkenése miatt, de meghosszabbították és éveken át végrehajtották, és ma ez az uniós költségvetési források fő eleme; mivel ez az uralkodó jelleg kihangsúlyozta a

tagállamok nettó egyenlegének kiszámítására irányuló trendet, aminek következménye a visszatérítések, korrekciók, kivételek és kompenzációk sorozata, ami miatt a saját források jelenlegi rendszere rendkívül bonyolult és átláthatatlan, nem kapcsolódik kellőképpen a meglévő uniós politikákhoz, továbbá híján van a méltányosságnak, és ennél fogva képtelen az európai érdekű uniós szakpolitikák átlátható és eredményes finanszírozására, és végezetül teljességgel érthetetlen az európai polgárok számára,

- Q. mivel a globális és európai szintű innovatív finanszírozásról szóló, 2011. március 8-i állásfoglalásában¹ az Európai Parlament jóváhagyta a pénzügyi tranzakciókra kivetendő globális adó bevezetését, ami „hozzájárulhat a pénzügyi piacok rendkívül káros kereskedelmi modelljeinek kezeléséhez, mint amilyen például a rövid távú és automatizált, nagyfrekvenciájú kereskedelem, valamint a spekuláció visszaszorításához”;

I. rész: Fő kihívások

1. véleménye szerint az előttünk álló kihívások – népesedési helyzet, éghajlatváltozás vagy az energiaszűke – olyan területek, amelyeken az Európai Unió megmutathatja hozzáadott értékét mint olyan szervezet, amely jóval több a tagállamok összességénél;
2. megállapítja, hogy a jelenlegi válság és a közkiadásokat érintő komoly megszorítások megnehezítették a tagállamok számára, hogy továbblépjenek a gazdasági és szociális konvergencia felé vezető úton, valamint hogy teljes értékű résztvevői lehessenek a belső piacnak; határozott meggyőződése, hogy a válság megoldása az európai dimenzió erősítése és nem annak gyengítése;
3. úgy véli, hogy a „Fenntartható források az Európai Unió számára” elsősorban és mindenekelőtt az uniós költségvetés „forrásrendszerének” annak érdekében történő újragondolására irányul, hogy a nemzeti hozzájárulások jelenlegi rendszerét valóban európai forrásokkal lehessen felváltani;
4. megítélése szerint a közelmúlt eseményei azt mutatják, hogy az euróövezetnek merészebb gazdaságirányításra van szüksége, és hogy a szociális és gazdasági pillért nélkülöző monetáris pillér bukásra van ítélve; álláspontja szerint erre tekintettel alapvető fontosságú az Unió számára gazdaságirányítási rendszerének megerősítése az Európa 2020 stratégia végrehajtásának (a hosszú távú gazdasági növekedési ráta helyreállítása és garantálása) biztosítása, a mostani válság megismétlődésének megelőzése és az európai projekt védelme céljából;

A tudásalapú társadalom felépítése

5. rámutat, hogy a válság felszínre hozta azokat a szerkezeti kihívásokat, amelyekkel a legtöbb tagállam gazdaságának szembe kell néznie: ezek az optimálistól elmaradó termelékenység, az államadóság magas szintje, magas költségvetési hiány, a strukturális munkanélküliség, a munkaerőpiac nem kielégítő rugalmassága, a korszerűtlenné vált szaktudás és az erőtlen növekedés; hangsúlyozza e szerkezeti kihívások meghaladása érdekében a beruházások szükségességét olyan kulcsterületeken, mint az oktatás, kutatás és innováció;

¹ Elfogadott szövegek, P7_TA(2011)0080.

6. emlékeztet rá, hogy a jelenlegi beruházási trendek folytatódása esetén 2025-re Ázsia töltheti be a vezető szerepet a tudományos és technológiai fejlődés terén; emlékeztet azonban arra is, hogy ezek a változások nem csak jelentős kihívásokat, hanem lehetőségeket is jelentenek, úgymint az EU exportlehetőségeinek meredek emelkedését; megállapítja, hogy az Unió a felsőfokú képzés területén is hátul kullog, ugyanis az európai egyetemek közül csak mintegy harminc található a világ első száz egyeteme között; hangsúlyozza, hogy Európa a szaktudást tekintve is elmarad a versenyben, és felhívja a figyelmet arra, hogy 2020-ra az eddiginél 16 millióval több munkahelyen lesz szükség magas szintű képzettségre, az alacsony szintű képzettséget igénylő munkahelyek száma pedig 12 millióval csökkenni fog;

A munkanélküliség elleni küzdelem

7. megítélése szerint az Európai Unió előtt álló egyik legnagyobb kihívás a versenyképesség megtartása, a növekedés gyorsítása és a munkanélküliség magas szintjének leszorítása, a megfelelően működő munkaerőpiacra és a társadalmi feltételekre való összpontosítás létfontosságú a foglalkoztatási teljesítmény javításában;

A népesedési kihívás

8. hangsúlyozza, hogy az Uniónak szembe kell néznie a demográfiai helyzet jelentette kihívással; megállapítja, hogy a munkában állók alacsonyabb száma és a nyugdíjas korosztályok létszámának növekedése további nyomást jelent majd a jóléti rendszerek és a gazdasági versenyképesség számára;

Éghajlati és energetikai kihívások

9. aggályainak ad hangot amiatt, hogy a világ népességének 6 milliárdról 9 milliárdra történő növekedése fokozni fogja a természeti erőforrásokért folyó globális versenyt, és további nyomást helyez a környezetre; megállapítja, hogy az élelmiszer iránti igények 2050-re valószínűleg 70%-kal nőnek, továbbá a nyersanyagok fenntarthatatlan kiaknázása, felhasználása és kezelése az emberekre káros és költséges, az élelmiszer-termelés, a természetvédelem és az energiatermelés közötti versenyt, valamint áremelkedéseket és spekulációt kényszerít, fenyegetve a gazdaság és az élelmiszerellátás biztonságát és még inkább hozzájárulva az éghajlatváltozáshoz; ennek súlyos következményei lehetnek az ipar számára az üzleti lehetőségek szempontjából, ideértve a nyersanyagokhoz való hozzáférés szűkülését, a gazdasági biztonságra leselkedő veszélyeket és az éghajlatváltozás súlyosbodását; hangsúlyozza ezért, hogy az EU-nak haladéktalanul cselekednie kell, és vezető szerepet kell vállalnia a fenntartható erőforrásokat felhasználó gazdaság felé történő elmozdulásban;
10. felhívja a figyelmet a növekvő globális energiafogyasztásra és arra, hogy növekszik az energiaimporttól való függés is, ugyanis az Unió 2050-ben – a jelenlegi energiapolitika változatlanlansága esetén – szükségleteinek kétharmadát behozatalból fogja fedezni, ha az EU és tagállamai nem fokozzák erőfeszítéseiket saját **megújuló** energiaforrásaik fejlesztése és energiahatékonysági potenciáljuk kiteljesítése céljából, teljes körűen figyelembe véve az EU energiaügyi és éghajlati kötelezettségvállalásait, illetve a biztonsági vonatkozásokat; figyelmeztet rá, hogy az áringadozásokat és az ellátás bizonytalanságát emellett tovább súlyosbítják majd az energiaforrásokban gazdag országok politikai bizonytalanságai; ezért kéri az ellátási útvonalak és a kereskedelmi

partnerek diverzifikálását;

11. támogatja azt a gondolatot, hogy az összes uniós finanszírozásnak együttesen el kell vezetnie az európai környezet általános állapotának javulásához az üvegházhatású gázok kibocsátásának legalább a mostani uniós jogszabályokban kitűzött célkitűzésekkel egyező mértékű csökkentésével; javasolja ezért, hogy az uniós pénzeszközök elköltésének kedvező és kedvezőtlen éghajlati és környezeti hatásait összesítve elemezzék;

Belső és külső biztonság és a személyes szabadságok

12. véleménye szerint ma sebezhetőbbnek is érezzük magunkat, mivel a globalizáció eltüntette a határokat a szabadság, a jog érvényesülése és a biztonság belső és külső formái között; meggyőződése, hogy a 21. század biztonsági kihívásainak kezelésére és az alapvető jogok és a személyes szabadságok megóvására ezért globális és megelőző válaszokat kell találni, márpedig ilyen válaszok csak az Unióhoz hasonló méretű szereplőtől várhatók; meggyőződése, hogy az Unió biztonságának külső dimenziója szorosan kapcsolódik a harmadik országokban uralkodó demokráciához, jogállamisághoz és felelősségteljes kormányzáshoz, valamint hogy az EU-t különleges felelősség terheli az ehhez való hozzájárulásban;

Európa és a nagyvilág: öntudatos partnerré válva

13. meggyőződése, hogy az Uniónak – politikai, gazdasági és kereskedelmi nagyhatalomként – teljes értékű szerepet kell játszania a nemzetközi szinten; emlékeztet rá, hogy a Lisszaboni Szerződés új eszközöket biztosít az európai érdekek és értékek világszintű érvényesítéséhez; hangsúlyozza, hogy az Unió globális szinten csak akkor jelenthet többletértéket, illetve akkor lehet befolyással a globális politikai döntésekre, ha képes az együttes fellépésre; hangsúlyozza, hogy az erősebb külső képviselőnek kéz a kézben kell haladnia az erőteljesebb belső koordinációval;

A jó kormányzás biztosítása

14. meggyőződése, hogy erősíteni kell az Unióval való közös azonosulás érzését, és ennek az együttes cselekvés vezető erejévé kell válnia; véleménye szerint a „jó kormányzás” biztosítása messze az Unió leghatékonyabb eszköze arra, hogy biztosítsa polgárai folyamatos elkötelezettségét és szerepvállalását;

II. rész: A teljesítmény optimalizálása: az uniós költségvetés szerepe

Az európai hozzáadott érték és az Európa hiányából adódó költség

15. hangsúlyozza, hogy az uniós költségvetési kiadások célja, hogy – a források összpontosítása, a katalizátorhatás és a méretgazdaságosság, a pozitív, határokon átívelő és továbbgyűrűző hatások révén – európai hozzáadott értéket (European Added Value, EAV) hozzanak létre, így járulva hozzá a közösen elfogadott, közös szakpolitikai célok hatékonyabb vagy gyorsabb eléréséhez, ezáltal csökkentve az egyes tagállamok kiadásait; emlékeztet arra, hogy elvi alapon kerülendő a kiadások megkettőzése és a különféle költségvetési tételeken allokált pénzeszközök egymás közötti átfedése, hogy az uniós kiadásoknak mindig nagyobb érték létrehozására kell törekednie, mint amit az egyes tagállami kiadások létrehozhatnak; véleménye szerint

az EU többéves pénzügyi kerete helyesen felhasználva igen fontos eszköz az európai projekt hosszú távú tervezése tekintetében, mivel figyel az európai perspektívákra és az Unió hozzáadott értékére;

16. felhívja a figyelmet a következő területekre, mint amelyek szóba jöhetnek a fokozott szinergia és méretgazdaságosság elérése szempontjából: az Európai Külügyi Szolgálat, a humanitárius segítségnyújtás és konkrétan az EU gyorsreagálási képessége, a védelmi források összevonása, a kutatás, fejlesztés és innováció, a nagy infrastrukturális projektek (különösen az energiaügy és a közlekedés terén), valamint a pénzpiaci felügyelet;
17. véleménye szerint bevált gyakorlatként – a szubszidiaritás nemzeti parlamentek által gyakorolt, a Lisszaboni Szerződésben rögzített ellenőrzés révén – az EAV várható értékére vonatkozóan becslést kell készíteni valamennyi, költségvetési következményekkel járó jogalkotási javaslat esetében; ugyanakkor hangsúlyozza, hogy az EAV-ra vonatkozó becslés nem történhet csupán „Excel-tábla szintű megközelítésben”, és a politikai értékeléshez szükség van annak vizsgálatára is, hogy a tervezett fellépés vajon eredményesen hozzájárul-e a közös uniós célkitűzések eléréséhez, valamint létrehoz-e uniós közjavakat; megállapítja, hogy az EAV legfőbb és legfontosabb elemei – a béke, a stabilitás, az emberek, az áruk, a szolgáltatások és a tőke mozgásának szabadsága – nem értékelhetőek számszerűen;
18. hangsúlyozza annak szükségességét, hogy bizonyítani kell minden uniós kiadás szerződésben rögzített kötelezettségekkel vagy a főbb uniós politikai célkitűzésekkel való összeegyeztethetőségét; hangsúlyozza, hogy az EAV nem csupán kiadások révén hozható létre, hanem európai jogszabályok és a nemzeti és uniós gazdasági, adózási, költségvetési és szociális szakpolitikák összehangolása útján is; meggyőződése, hogy a jövőbeni többéves pénzügyi keret alapján a kiadások európai hozzáadott értékének növekednie kell; hangsúlyozza, hogy az uniós finanszírozásnak lehetőség szerint egyszerre több uniós célkitűzéshez kell hozzájárulnia (pl. a területi kohézióhoz, az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz, a biodiverzitás védelméhez);
19. határozott véleménye, hogy az uniós szintű beruházások lényegesen magasabb szintű nemzeti megtakarításokhoz vezethetnek, különösen azokon a területeken, ahol az EU vitathatatlanul nagyobb hozzáadott értéket hoz létre, mint a nemzeti költségvetések; erős meggyőződése, hogy az EAV elvét valamennyi jövőbeli uniós költségvetési tárgyalás egyik alapmotívumának kell tekinteni; üdvözli ezért a Bizottság arra vonatkozó kötelezettségvállalását, hogy elvégzi az „Európa hiányából” a tagállamokra és nemzeti költségvetéseikre háruló költségek átfogó elemzését; felhívja a Bizottságot, hogy ezt a jelentést időben tegye közzé, hogy arra támaszkodni lehessen a következő MFF-re vonatkozó tárgyalási folyamatban;
20. felhív az uniós költségvetés és a tagállami nemzeti költségvetések közötti nagyobb összhangra az uniós politikai prioritások finanszírozása terén; megismétli, hogy a közpénzek elköltését a tervezéstől a végrehajtásig koordinálni kell az egymást kiegészítő jelleg, a nagyobb hatékonyság és láthatóság, valamint az uniós költségvetés fokozott áramvonalasítása érdekében; meggyőződése, hogy az új gazdasági és költségvetési politikára vonatkozó koordinációs mechanizmusnak („európai szemeszter”) fontos szerepet kell majd betöltenie a szakpolitikai célok egész Európában, továbbá az uniós célkitűzésekkel történő összehangolásában, ezzel

támogatva a kívánt költségvetési szinergiák létrehozását az uniós és a nemzeti költségvetések között;

Eredményes költségvetés

21. véleménye szerint – mindamelllett, hogy az EAV elvét a kiadási prioritásokat meghatározó jövőbeli döntések során figyelembe kell venni – a különböző szakpolitikák és tevékenységek végrehajtásának a költségvetési keretösszegek eredményes és hatékony felhasználásán kell alapulnia;
22. hangsúlyozza, hogy – a növekedés és a fejlesztés szempontjából optimális gyakorlati eredmények érdekében – elsőbbséget kell adni a szinergiák növelésének az uniós költségvetés minden olyan pénzeszköze között, amelyek hatást gyakorolnak a gazdasági fejlődésre, és az egyes ágazatokat összefogó integrált megközelítésnek, eredményorientált szakpolitikák kidolgozásának, a feltételhez kötöttség, a károkozás elkerülése és a szennyező fizet elv alkalmazásának, a sikerkritériumoknak és az eredményindikátoroknak;

A költségvetés felhasználása a beruházások elősegítésére

23. emlékeztet arra, hogy az uniós költségvetés elsősorban beruházási költségvetés, amely állami vagy magánforrásokból további beruházásokat generálhat; úgy véli, hogy a további tőkebevonás ösztönzése alapvető fontosságú ahhoz, hogy rendelkezésre álljanak az Európa 2020 stratégia céljainak eléréséhez szükséges jelentős beruházási összegek; külön is hangsúlyozza, hogy szükség van az uniós finanszírozás hatásának maximalizálására, ami a köz- és magánszféra forrásainak – az infrastrukturális és más európai érdekű nagyprojekteket szolgáló és a versenyt nem torzító – mozgósítása, összefogása és támogatása révén érhető el;
24. megállapítja, hogy az 1990-es évek óta előrehaladás történt a köz- és magánszféra közötti intézményesített partnerségek (ppp) terén az Unióban – többek között a közlekedési ágazatban, az állami építkezések és fejlesztések terén, a környezetvédelemben –, mely partnerségek a hatóságok és a magánszféra közötti, az infrastruktúra és a stratégiai közszolgáltatások teljesítményének javítását célul kitűző együttműködés formái; egyszersmind aggasztják bizonyos, a ppp-k terén tapasztalt problémák, és hangsúlyozza, hogy a jövőbeli ppp-k tervezésekor figyelembe kell venni a múltban szerzett tanulságokat és ki kell küszöbölni a hiányosságokat;
25. megállapítja, hogy az innovatív pénzügyi eszközök felhasználása mindeddig általában kedvező eredménnyel zárult, ideértve a támogatásokat és kölcsönöket vegyítő, illetve a kockázatmegosztási mechanizmusokat, így a transeurópai közlekedési hálózattal kapcsolatos projektek számára adott hitelgarancia-eszközt (LGTT), a kockázatmegosztási pénzügyi mechanizmust (RSFF) és a kohéziós politika eszközeit (JEREMIE, JESSICA, JASPERS és JASMINE), melyeknek célja specifikus szakpolitikai célok elérése; úgy véli, hogy az Uniónak elsősorban az uniós alapok felhasználásának bővítését kell szem előtt tartania, olyan katalizátornak tekintve őket, amelyek révén további finanszírozásra nyílik lehetőség az EBB, az EBRD és más nemzetközi pénzügyi intézmények, valamint a magánszektor részéről;
26. ezért felszólítja a Bizottságot, hogy – alapos elemzés és a köz- és magánberuházásokra vonatkozó szükségletek pontos felmérése, továbbá a különböző

forrásokból történő finanszírozás koordinációjára szolgáló módszertan kialakítása után – tegyen javaslatokat az innovatív finanszírozás rendszerének bővítését szolgáló intézkedésekre, felhívja a tagállamokat annak biztosítására, hogy nemzeti jogszabályaik tegyék lehetővé e rendszerek igénybevételét; ennek érdekében felszólít e mechanizmusok szabályozási, költségvetési és operatív keretének átfogó megerősítésére hatékony támogató eszközként történő működtetésük biztosítása érdekében, illetve az uniós források megfelelő felhasználása és a megfelelő nyomon követés, beszámolás és elszámoltathatóság garantálása céljából; ezenkívül hangsúlyozza, hogy szükség van az esetleges kockázatok mennyiségi szempontú számbavételére és megfelelő figyelembevételére;

27. megállapítja, hogy történeti okok miatt nehézkes magánbefektetőket találni az uniós nagyprojektekhez; elismeri, hogy a pénzügyi válság hatására a magánbefektetők a korábbinál inkább ódzkodnak az uniós projektek finanszírozásától, és világossá vált, hogy ha azt akarjuk, hogy a nagy beruházási projektek hozzájussanak a szükséges fedezethez, újra kell építeni a bizalmat; hangsúlyozza, hogy rövid és hosszú távon szükség lesz az EU költségvetési támogatására a magánbefektetések uniós érdekű projektekbe történő bevonásához és mozgósításához, különösen az olyan – európai hozzáadott értéket képviselő – projektek esetében, amelyek gazdaságilag életképesek ugyan, de üzleti szempontból nem minősülnek annak;
28. üdvözli ezért az Európa 2020 projektkötvény-kezdemenyvezését, ezt a kockázatok megosztására szolgáló mechanizmust, amelyben részt vesz az Európai Befektetési Bank (EBB), és amely az uniós alapok hatását felerősítve, az uniós költségvetésből maximált támogatást biztosítva további ösztönzést jelent a magánbefektetők számára ahhoz, hogy részt vegyenek az Európa 2020 stratégia céljaihoz kapcsolódó elsődleges uniós projektekben; felhívja a Bizottságot, hogy nyújtson be – a közös EU–EBB eszközökkel kapcsolatos tapasztalatokra építő – kiforrott javaslatot az uniós projektkötvényekről, amely tartalmazzon világos és átlátható kritériumokat a projektek támogathatóságára és kiválasztására vonatkozóan; emlékeztet rá, hogy az alacsony hasznot generáló uniós érdekű projektekhez továbbra is támogatások útján történő finanszírozásra lesz szükség; aggályának ad hangot amiatt, hogy az uniós költségvetés korlátozott mérete adott esetben gátat szabhat az új kezdeményezések további finanszírozásának;
29. megismétli, hogy az uniós költségvetést igénybe vevő innovatív finanszírozási eszközök és mechanizmusok esetében a lehető legnagyobb mértékű átláthatóságot, elszámoltathatóságot és demokratikus ellenőrzést kell biztosítani; felhívja a Bizottságot, hogy tegyen javaslatot olyan – rendes jogalkotási eljárásban elfogadandó – végrehajtási és projektkiválasztási keretre, amely garantálja a folyamatos információáramlást és a költségvetési hatóság részvételét az említett eszközök Unióban történő felhasználása tekintetében, lehetővé teszi a Parlament számára a politikai célok teljesülésének ellenőrzését, az Európai Számvevőszék számára pedig az említett eszközök feletti szoros ellenőrzést;

A hatékony és eredményes pénzgazdálkodás biztosítása

30. véleménye szerint az uniós költségvetés optimális felhasználása, valamint a 2013 utáni programok és tevékenységek tervezése és irányítása szempontjából alapelvnek kell tekinteni a kiadási oldal végrehajtásának és minőségének javítását;

31. hangsúlyozza továbbá, hogy a programok költségeinek tervezése során kiemelt figyelmet kell fordítani a következő elvekre: a célok egyértelműsége, az eszközök és fellépések teljes koherenciája és egymást kiegészítő volta, a támogathatósággal és a végrehajtással kapcsolatos szabályok harmonizálása és egyszerűsítése, az átláthatóság, a teljes és közösen megállapított elszámoltathatóság; hangsúlyozza a nemek közötti esélyegyenlőség általános érvényesítését, amely a hatékonyság és a méltányosság javításának bevált irányítási eszköze;
32. különösen hangsúlyozza, hogy a szabályok és eljárások egyszerűsítését kulcsfontosságú horizontális prioritásnak kell tekinteni, és meggyőződése, hogy a költségvetési rendelet felülvizsgálata során kiemelt figyelmet kell fordítani erre az aspektusra;
33. hangsúlyozza, hogy a Bizottságban és a tagállamokban a javulás szigorú nyomon követésével kell támogatni az Unión belüli pénzgazdálkodás tökéletesítését; hangsúlyozza, hogy a tagállamoknak felelősséget kell vállalniuk az uniós pénzeszközök helyes felhasználásában és kezelésében, és évente – a megfelelő politikai szinten – nemzeti nyilatkozatokat kell kiadniuk az uniós források felhasználásáról;
34. hangsúlyozza, hogy foglalkozni kell a függő kötelezettségvállalások (RAL) növekvő mértékével; emlékeztet rá, hogy a Bizottság szerint a RAL szintje 2013 végére eléri a 217 milliárd eurót; hangsúlyozza, hogy a fennálló kötelezettségvállalások bizonyos szintje elkerülhetetlen többéves programok végrehajtásakor, és hogy az ilyen kötelezettségvállalások létezése természetükből fakadóan szükségessé teszi a megfelelő kifizetéseket; sajnálja ezért, hogy a Tanács úgy döntött, hogy a kifizetések szintjét a priori módon határozza meg, tekintet nélkül a valós szükségletek pontos számbavételére; ezért a következő MFF esetében az éves költségvetési eljárás során mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy – a kifizetések szintjének megfelelő emelése révén – csökkenjen a kötelezettségvállalási és a kifizetési előirányzatok közötti diszkrépancia;
35. erős meggyőződése, hogy szükség van – külön-külön mindegyik szakpolitikai területen – az egyes tagállamokban működtetett irányítási és ellenőrzési rendszerek erősségeinek és gyengeségeinek felmérésére annak érdekében, hogy javuljon az uniós pénzeszközök tagállami irányításának és ellenőrzésének minősége; továbbá úgy véli, hogy a jobb irányítás, a kevesebb bürokrácia és a nagyobb átláthatóság, valamint a jobb – és nem több! – ellenőrzés szükséges feltétel az uniós alapok hatékonyságának és hatásosságának erősítéséhez, a rájuk vonatkozó felvevőképesség tekintetében is; e tekintetben úgy véli, hogy egyensúlyt kell találni az ellenőrzés szintje és költségei között;
36. hangsúlyozza a jogbiztonság és a költségvetési folytonosság fontosságát a többéves politikák és programok sikeres végrehajtásában; úgy véli ezért, hogy kellő indokolás és megfelelő hatásvizsgálat nélkül nem szabad a programozási időszak közben megváltoztatni a szabályokat, mivel ez magasabb átállási költségeket, lassabb végrehajtást és a hibakockázat növekedését eredményezi;
37. hangsúlyozza, hogy az intézményi kapacitás kulcselem az uniós politikák sikeres érvényesítése, végrehajtása és nyomon követése szempontjából; ennek megfelelően úgy vélekedik, hogy az intézményi és adminisztratív kapacitás megerősítése mind

nemzeti, mind regionális, mind helyi szinten alátámaszthatja a strukturális kiigazításokat és hozzájárulhat az uniós források kiegyensúlyozott és sikeres felhasználásához;

III. rész: Politikai prioritások

38. emlékeztet rá, hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése megerősítette az uniós politikákat és jelentős új előjogokat biztosított az Uniónak, így a külső fellépések, a sport, az úrkutatás, az éghajlatváltozás, az energiaügy, a turizmus és a polgári védelem területén; hangsúlyozza, hogy mindehhez megfelelő nagyságú pénzügyi forrásokra van szükség; e tekintetben emlékeztet rá, hogy az EUMSZ 311. cikkének értelmében az Uniónak biztosítania kell a célkitűzései eléréséhez és politikái véghezviteléhez szükséges eszközöket;

Az Európa 2020 célkitűzéseire rendelt költségvetés

39. ismételten hangsúlyozza, hogy a következő MFF fő politikai talpkövének az Európa 2020 stratégiát kell tekinteni; egyszerűen fenntartja, hogy az Európa 2020 stratégia nem mindent magába foglaló és valamennyi uniós szakpolitikai területet felölelő stratégia; hangsúlyozza, hogy a Szerződésre alapozó többi – különböző célokat követő – szakpolitikának megfelelő módon meg kell jelennie a következő MFF-ben;
40. álláspontja szerint az Európa 2020 stratégiának az lenne a feladata, hogy segítse Európát a válságból való kilábalásban, valamint abban, hogy abból az innováció, a kutatás és fejlesztés, az EU éghajlat-változási és energiával kapcsolatos célkitűzései elérésének, az oktatási színvonal javításának és a társadalmi integráció – különösen a szegénység visszaszorítása révén történő – előmozdításának feltételei javítása és az azokra fordított közkiadások emelése révén megerősödve álljon talpra; megállapítja, hogy az Európa 2020 stratégia nem csupán a rövid távú gazdasági növekedéssel és a pénzügyi stabilitással kíván foglalkozni, hanem hosszabb távon a strukturális átalakulással is a fenntarthatóbb növekedési pálya felé, az erőforrások hatékonyabb felhasználása alapján;
41. hangsúlyozza ugyanakkor, hogy az Európa 2020 stratégia jelenlegi tartalma – mint például a kiemelt célok, az iránymutató javaslatok, a szűk keresztmetszetek és a mutatószámok – rendkívül általános jellegű; álláspontja szerint továbbá az egységes piac újraindítása az EU 2020 stratégia alapvető eleme, amely növeli a különböző kiemelt kezdeményezések közötti szinergiákat; hangsúlyozza, hogy a stratégia célkitűzése csak akkor járhat sikerrel, ha a tagállamok konkrét kötelezettségvállalásokat tesznek nemzeti reformprogramjaikban, valamint ha konkrét és konzisztens jogalkotási javaslatok kísérik, valamint olyan politikák, amelyek bevált teljesítési mechanizmusokkal rendelkeznek;
42. hangsúlyozza azt is, hogy az Európa 2020 stratégia hitelességét csakis a célok elérése és az azokra európai és nemzeti szinten kiosztott finanszírozás közötti garantált összhang biztosíthatja; álláspontja szerint a következő MFF-nek tükröznie kell az Európa 2020 stratégia ambiciózus céljait, és elkötelezett a Bizottsággal és a tagállamokkal folytatandó együttműködés mellett, hogy biztosítsák a szükséges hiteles finanszírozási keretet, elsősorban is a kiemelt kezdeményezések és a kiemelt uniós célkitűzések megfelelő pénzellátását; e tekintetben megemlíti, hogy a feladatokat, a forrásokat és a felelősségi köröket egyértelműen meg kell határozni és fel kell osztani

az Unió és a tagállamok között, ideértve a helyi és regionális hatóságokat is; e tekintetben megemlíti, hogy a feladatokat, a forrásokat és a felelősségi köröket egyértelműen meg kell határozni és fel kell osztani az Unió és a tagállamok között; felhívja a Bizottságot a kiemelt kezdeményezések költségvetési dimenziójának tisztázására, mivel ezek az elsőbbséget élvező cselekvési tervek az uniós költségvetés révén finanszírozott valamennyi politikát érintik;

43. figyelmeztet rá, hogy a tíz évre szóló Európai 2020 stratégia megvalósítása megfelelő költségvetési rugalmasságot igényel annak biztosítása érdekében, hogy a költségvetési eszközök megfelelően alkalmazkodhassanak a változó körülményekhez és prioritásokhoz;

A gazdaságirányítást támogató költségvetés

44. rámutat, hogy a jelenlegi európai pénzügyi stabilizációs mechanizmus alapján a saját források plafonja és az éves költségvetésben szereplő kiadási szint közötti résnek fedeznie kell az összesen 60 milliárd eurót nem meghaladó hitelgaranciák összegét; megemlíti azokat a további kötelezettségeket, amelyekről az euróövezeten kívüli tagállamoknak juttatandó középtávú pénzügyi segítségnyújtás kapcsán született megállapodás: ezeket ugyancsak a fentebb említett határok alapján megállapított összegből kell fedezni;
45. felszólít rá, hogy az európai szemeszter keretében javuljon a költségvetési koordináció és szinergia az Unió és a tagállamok között és ennek révén növekedjék az EAV is; felszólít rá, hogy az európai szemeszter keretében javuljon a tagállamok közötti gazdasági koordináció is, továbbá javuljon az euróövezet és az ahhoz csatlakozni kívánó tagállamok gazdaságirányítása, és ezzel csökkenjen a pénzügyi stabilizációs mechanizmus felhasználása iránti igény; álláspontja szerint az európai szemeszternek az európai és tagállami közberuházások közötti szinergiák erősítésére kell összpontosítania;
46. elutasítja, hogy az európai stabilizációs mechanizmust 2013 után tisztán kormányközi módon alakítsák át; aggályának ad hangot e fejlemény miatt, és hangsúlyozza, hogy a kormányközi megközelítés jellemzője a demokratikus ellenőrzés, az elszámoltathatóság és a végrehajtás hiánya; hangsúlyozza, hogy az európai stabilizációs mechanizmus céljából figyelembe kell venni a közösségi módszert; emlékeztet arra, hogy az uniós költségvetés az európai pénzügyi stabilizációs mechanizmus, valamint az euróövezetbe nem tartozó tagállamok fizetési mérlegére nyújtott időközi pénzügyi támogatás keretében garanciákat biztosít az tagállamoknak nyújtott kölcsönökre;
47. emlékeztet arra, hogy az európai valutát az azt bevezetni kész államok közötti valós gazdasági konvergencia és olyan uniós költségvetés nélkül hozták létre, amely elég nagy ahhoz, hogy saját fizetőeszköznek adjon teret; úgy véli, hogy egy ilyen költségvetés azt követelné meg, hogy a jelenlegi tagállami kiadások jelentős részét uniós kiadások váltsák fel annak érdekében, hogy kellőképpen figyelembe vegyék a közösségi módszert, és biztosítsák az euróövezet és az EU számára a hitelválságból való kilábaláshoz szükséges költségvetési stabilitást; felkéri a Bizottságot, hogy mérje fel az eurókötvények rendszerének lehetséges hatását az uniós költségvetésre;

A tudás mint a növekedés előmozdítója

Kutatás és innováció

48. tudomásul veszi a kutatás és az innováció fontos szerepét a fenntartható, a világban vezető szerepet betöltő, tudás alapú társadalom felé való átmenet felgyorsításában; ezért úgy véli, hogy a következő többéves pénzügyi keretben – az európai hozzáadott érték és a kiválóság elvével összhangban – a költségvetési források nagyobb koncentrációját kell megvalósítani a gazdasági növekedést és a versenyképességet ösztönző területeken, például a kutatás és az innováció terén;
49. szilárd meggyőződése, hogy a nemzeti kutatási és innovációs kiadások uniós költségvetésben történő, fokozódó összevonása hozzáadott értéket teremt a szükséges kritikus tömeg és a méretgazdaságosság elérése, a hatás erősítése, valamint az átfedések és a szűkös erőforrások pazarlásának mérséklése érdekében;
50. véleménye szerint Európában összehangolt erőfeszítésre van szükség az Európa 2020 stratégiában megjelölt cél, azaz annak elérése érdekében, hogy a kutatási-fejlesztési ráfordítások elérjék a bruttó hazai termék (GDP) 3%-át, valamint hogy létrejöjjön az európai kutatási térség és az „innovatív unió”; felszólítja az uniós intézményeket és a tagállamokat, hogy e cél elérése érdekében további késedelem nélkül állapodjanak meg egy konkrét menetrendről, és rámutat arra, hogy e cél megvalósításához jelentős gazdasági kötelezettségvállalásra van szükség, amely körülbelül évi 130 milliárd euró terhet hárít mind az uniós, mint a nemzeti költségvetésekre, a magánszférára pedig kétszer annyit;
51. meggyőződése, hogy jelentős mértékben növelni kell az állami kutatási-fejlesztési alapokat, mivel az állami beruházások gyakran ösztönzőként szolgálnak a magánberuházások megvalósulásához; hangsúlyozza, hogy az uniós kutatás, fejlesztés és innováció finanszírozásának bővítését, ösztönzését és biztosítását 2013-tól az ennek a területnek – azaz a 8. kutatási keretprogramnak – juttatott kiadások jelentős növelése révén kell megvalósítani; e tekintetben felhívja a figyelmet arra, hogy a kohéziós politika katalizátorként működött a jelenlegi programozási időszakban a kutatás-fejlesztési beruházások növelésében, és sürgeti e tendencia folytatását és megerősítését a következő időszakban;
52. hangsúlyozza, hogy a pénzkeret növekedését a finanszírozási eljárások radikális egyszerűsítésének kell kísérnie; különös aggodalmának ad hangot amiatt, hogy az európai tudományos közösség viszonylag kis mértékben használja fel az uniós forrásokat, és felszólítja a Bizottságot, hogy kitartóan törekedjen arra, hogy összeegyeztesse az adminisztratív terhek csökkentésének és a kutatók, a kkv-k és a civil társadalmi szervezetek számára a finanszírozáshoz való hozzáférés egyszerűsítésének követelményeit, miközben fenntartja a kellő költségvetési ellenőrzést; hangsúlyozza, hogy mentesíteni kell a kkv-kat bizonyos adminisztratív követelmények alól, csökkentve ezzel a bürokráciát, és a finanszírozáshoz való könnyebb hozzáféréstől ösztönözve az innovációt;
53. felhív az alapkutatások és az ipari innováció, illetve az innováció és a gyártási folyamat közötti kapcsolat erősítésére; emlékeztet különösen arra, hogy az uniós kutatási és innovációs programok egyik legfőbb nehézsége az, hogy az eredmények ténylegesen nem jutnak el a piacra, és hangsúlyozza annak fontosságát, hogy ösztönzőket hozzanak létre a K+F termékek kereskedelmi forgalomba hozatalára vonatkozóan, különösen a finanszírozáshoz való könnyebb hozzáférés révén; e

tekintetben kiemeli annak fontosságát, hogy különböző alapok együtt és zökkenőmentesen működjenek, és felszólítja a Bizottságot, hogy tegye meg a szükséges kiigazításokat annak érdekében, hogy a vonatkozó források kiegészíthessék egymást;

54. emlékeztet arra, hogy az EU éghajlatváltozással és energiával kapcsolatos céljainak elérése érdekében az EU K+F erőfeszítéseit jelentősen fokozni kell a környezetvédelmi kutatás, az energiahatékonyság és a megújuló energiával kapcsolatos technológiák terén; álláspontja továbbá, hogy Európa zöld technológiák terén elért úttörő helyzete csak akkor tartható meg, ha azt megfelelő kutatási erőfeszítések támasztják alá;
55. véleménye szerint az innovatív európai vállalatoknak nem csupán támogatásokra, hanem jobb jogszabályokra, a kutatási alappal való jobb kapcsolatokra, valamint jobb és változatosabb támogatási és finanszírozási lehetőségekre is szükségük van a támogatásoktól, a kölcsönökön át a sajáttőke-finanszírozásig; ezért felszólítja a tagállamokat és a Bizottságot, hogy nemzeti és európai szinten teremtsék meg a megfelelő feltételeket ahhoz, hogy a magánszféra növelhesse részesedését a K+F beruházásokban; hangsúlyozza, hogy a bürokratikus terhek csökkentésével és a meglévő eljárások egyszerűsítésével e téren javítani kell a PPP-együttműködéseket; e tekintetben rávilágít arra a jelentős szerepre, amely az EBB-re és az EBA-ra vár, és úgy véli, hogy szükség van az EBB által a kockázatmegosztási pénzügyi mechanizmus (RSFF) keretében ajánlott állandó kockázatmegosztási eszközök körének bővítésére, különösen a kkv-k támogatása céljából;
56. hangsúlyozza, hogy az innováció az Európa 2020 stratégia egyik kulcsfontosságú prioritása; elismeri az Európai Innovációs és Technológiai Intézet (EIT) szerepét, amely a világszinten vezető innováció ösztönzésével az EU fenntartható növekedésének és versenyképességének egyik fő mozgatóerejeként tartható számon, és kéri, hogy a tudományos és innovációs társulások számára kiemelt területeket bővítsék ki és finanszírozzák megfelelően; hangsúlyozza az Európai Kutatási Tanács fontosságát abban a tekintetben, hogy a jövőbeli innováció számára élenjáró tudásanyagot közvetítsen; támogatja továbbá hosszú távú pénzügyi stratégiák kidolgozásának szükségességét a nagy volumenű K+F projektek finanszírozásának biztosítása érdekében;

Az ipar és a kis- és középvállalkozások

57. hangsúlyozza, hogy az erős és diverzifikált ipari bázis kulcsfontosságú a versenyképes, fenntartható és befogadó európai gazdaság megvalósítása célkitűzésének eléréséhez; emlékeztet arra, hogy a kkv-k a gazdasági növekedés, a versenyképesség, az innováció és a foglalkoztatás legfontosabb hajtóerői, és elismeri a felemelkedés biztosításában és a fenntartható uniós gazdaság fellendítésében betöltött jelentős szerepüket; ezért üdvözlözi, hogy az Európa 2020 stratégia hangsúlyt fektet az innovációs és az iparpolitikára, nevezetesen az „Innovatív Unió” és az „Integrált iparpolitika a globalizáció korában” elnevezésű kiemelt kezdeményezés révén, és hangsúlyozza, hogy egyéb kiemelt kezdeményezések esetében is elő kell mozdítani a kkv-kkal kapcsolatos fellépéseket;
58. kéri, hogy a kkv-k és a vállalkozók az Európa 2020 stratégia központi elemét képezzék; ennél fogva követeli, hogy a következő többéves pénzügyi keretben nagyobb támogatás jusson minden, a kkv-kat támogató programnak és eszköznek, különösen a

versenyképességi és innovációs keretprogramnak (VIK); javasolja az EU költségvetésében a kkv-knak szóló közösségi eszközök és források jobb összekapcsolását; hangsúlyozza továbbá, hogy a kkv-k számára elérhetőbbé kell tenni a pénzügyi eszközöket, melyeket még inkább az igényeikhez kell igazítani, többek között a VIP garanciaeszközöknek, valamint a kutatási keretprogramban biztosított kockázatmegosztási finanszírozási mechanizmusnak a kiszélesítése és bővítése által;

Digitális menetrend

59. véleménye szerint az EU-nak vezető szerepet kellene játszania az információs és kommunikációs technológiák létrehozásában és szerepük erősítésében; hangsúlyozza, hogy biztosítani kell a tartalmak és az ismeretek szabad áramlását, az úgynevezett „ötödik szabadságot”; hangsúlyozza az EU digitális menetrendje gyors megvalósításának jelentőségét, valamint az összes uniós polgár számára a nagysebességű internethez való hozzáférés 2020-as céljának elérésére irányuló törekvés fontosságát, a kevésbé fejlett régiókban is;

Repülés és űrkutatás

60. szerinte az űrkutatás az innováció és az ipari tevékenység, valamint a magas képzettséget igénylő munkahelyek alapjául szolgál, és javítja a polgárok jólétét és biztonságát; úgy véli, hogy az újonnan létrehozott uniós űrpolitika fejlesztése logikusan megkövetelné a megfelelő finanszírozást; hangsúlyozza az e területen zajló alábbi nagy projektek stratégiai jelentőségét: európai globális műholdas rádiónavigációs rendszerek (Galileo, európai geostacionárius navigációs lefedési szolgáltatás), globális környezetvédelmi és biztonsági megfigyelés (GMES), az egységes európai égboltot létrehozó új generációs európai légi irányítási rendszer (SESAR); tekintettel a hosszú átfutási időkre és az e projektekre irányuló eddigi tökebefektetések szintjére, ismételten megerősíti, hogy több pénzügyi programozási időszakon keresztül is elegendő és következetes pénzügyi kötelezettségvállalást kell biztosítani;

A jövőbeni munkaerő megfelelő készségekkel való felruházása

61. kiemeli, hogy a megfelelő oktatási és az egész életen át tartó tanulásra irányuló beruházások elmaradása rövid távon felerősítheti és elnyújthatja a válságot, mivel a polgárok nem rendelkeznek majd az új „tudásalapú gazdaságban” kínált munkahelyekhez szükséges készségekkel; ezért hangsúlyozza, hogy az EU-nak sürgősen támogatnia kell e területen az állami beruházásokat; emlékeztet arra, hogy az iskolai képzésből lemorzsolódók aránya és a felsőbb, illetve egyetemi szintű oktatáshoz való hozzáférés korlátozottsága alapvető tényező a magas szintű, hosszú távú munkanélküliség kialakulásában, és ez bomlasztja a társadalmi kohéziót; ezzel kapcsolatban úgy véli, hogy feltétlenül meg kell erősíteni a kapcsolatot az oktatás, a kutatás-fejlesztés és a foglalkoztatás között;
62. felhívja a figyelmet az oktatás, a mobilitás, a nemek közötti egyenlőség előmozdításának, az egész életen át tartó tanulással kapcsolatos programok, valamint a munkaerőpiac átalakítására irányuló intézkedések megfelelő finanszírozásának jelentőségére, mivel ez nagymértékben hozzájárulna a munkanélküliség elleni küzdelemhez és az Európa 2020 stratégia kiemelt céljának megvalósításához, melynek értelmében 75%-os foglalkoztatási szintet kell elérni; úgy véli, hogy az elkövetkező

években a fenntartható társadalomba való átmenet szükségessé teszi, hogy megfelelően figyelembe vegyék az új zöld munkahelyek létrehozásának fontosságát, miközben e téren új képzésre lesz szükség;

63. úgy véli, hogy az új készségekkel és munkahelyekkel kapcsolatos kiemelt kezdeményezésnek szélesebb rétegekre, így azokra a legkiszolgáltatottabb csoportokra és emberekre – így a romákra – is kellene összpontosítani, akik a munkaerőpiacra való belépéskor nehézségekbe ütköznek; hangsúlyozza, hogy az Európai Szociális Alap (ESZA) alapvető szerepet tölt be az Európa 2020 stratégia szociális és foglalkoztatási célkitűzéseinek megvalósításában; ezért úgy véli, hogy ESZA-t politikai prioritásnak kell tekinteni és finanszírozását ennek megfelelően kell biztosítani; javasolja, hogy az ESZA-t fokozottabban stratégiai jelleggel alkalmazzák a nemek közötti egyenlőség, a munkaerőpiachoz való hozzáférés és az oda való visszailleszkedés, valamint a munkanélküliség, a szegénység, a társadalmi kirekesztés és a megkülönböztetés valamennyi formája elleni küzdelem előmozdításának érdekében;

Kohézió a növekedésért és foglalkoztatásért

64. hangsúlyozza, hogy a kohéziós politika európai hozzáadott értéke vitathatatlan, mivel ez a politika a növekedés és munkahelyteremtés biztosítására szolgáló, jól kialakult mechanizmust képez, és az egyik legfontosabb, legláthatóbb és legsikeresebb uniós politika már évtizedek óta; kiemeli ugyanakkor, hogy egy modern kohéziós politikának számos strukturális reformot meg kell valósítani, választ kell adnia az Unió előtt álló új kihívásokra, és elő kell mozdítani szinergiák kialakítását egyéb szakpolitikákkal és gyakorlati eszközökkel; meggyőződése, hogy az uniós kohéziós politikának egész Unióra kiterjedő olyan politikának kell maradnia, amely valamennyi uniós régió számára hozzáférést ad az erőforrásokhoz, tapasztalatokhoz és segítségnyújtáshoz;
65. emlékeztet arra, hogy a kohéziós politikának nagyobb lett a jelentősége a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével és a területi kohézió abban történő rögzítésével; ezzel összefüggésben úgy véli, hogy a területi együttműködés valamennyi formája (határokon átnyúló, transznacionális, régiók közötti) erősítést igényel; hangsúlyozza, hogy a makroregionális együttműködéssel és stratégiákkal is foglalkozni kell;
66. hangsúlyozza a kohéziós politikának az Európa 2020 stratégia célkitűzései megvalósítása szempontjából betöltött elsődleges szerepét, és úgy véli, hogy e stratégia sikeres végrehajtásának előfeltétele az erős, autonóm kohéziós politika; hangsúlyozza, hogy horizontális jellegéből adódóan a kohéziós politika jelentős mértékben hozzájárul az Európa 2020 stratégia mindhárom prioritásának megvalósításához, azaz az intelligens, fenntartható és befogadó növekedéshez, és ennek – a különböző megnevezésekre vagy alfejezetekre történő felosztás elutasításával – a következő MFF felépítésében is tükröződnie kell; ugyanakkor emlékeztet arra, hogy az uniós kohéziós politikának saját – az EUMSZ 174. cikkében rögzített és az Európa 2020 stratégián túlmutató – hagyományos küldetését és célkitűzéseit kell teljesítenie; hangsúlyozza, hogy ezeket a következő programozási időszakban is meg kell őrizni, különösen mivel az Unióban tartósan szükség van a gazdasági, társadalmi és területi konvergenciára;
67. hangsúlyozza, hogy a sikeres, megerősített kohéziós politika megfelelő finanszírozást igényel, és a jelenlegi programozási időszakban arra szánt összegeket a következő

időszakban legalább fenn kell tartani az uniós régiók fejlődési egyenlőtlenségeinek csökkentését célzó erőfeszítések fokozása érdekében; ezzel összefüggésben ismételten hangot ad határozott kérésének, mely szerint biztosítani kell azt, hogy a következő többéves pénzügyi keretben a kohéziós alapok fel nem használt vagy visszavont forrásai az uniós költségvetésben maradjanak és ne kerüljenek vissza a tagállamokhoz; mindazonáltal véleménye szerint továbbra is a GDP-t kell első helyen figyelembe venni a regionális politikai támogatásra való jogosultság megállapításakor;

68. meggyőződése, hogy a tagállamoknak és a régióknak a jövőben az uniós és a nemzeti erőforrásokat az előttük álló egyedi kihívások leküzdéséhez kapcsolódó néhány prioritásra kell összpontosítaniuk, úgy mint a K+F-re és az innovációra, választ adva az előttük álló kihívásokra; ezzel összefüggésben kéri, hogy a Bizottság dolgozzon ki konkrét javaslatokat az Európa 2020 stratégia prioritásaira fordított kohéziós finanszírozás erősebb tematikus koncentrációjának biztosítására, és úgy gondolja, hogy a jelenlegi „elkülönítésnél” eredményorientáltabb rendszert kell bevezetni, a régióspecifikus igények és prioritások megfelelő megfontolásának biztosítása mellett; ezzel összefüggésben üdvözli, hogy a Bizottság – a fejlesztési és beruházási partnerségi megállapodások és az operatív programok keretében – valamennyi tagállammal és azok régióival vagy közvetlenül a régiókkal meg kíván állapodni a kitűzött célok elérésére vonatkozó konkrét feltételekben;
69. határozottan hisz az integrált politikai megközelítés fontosságában, és álláspontja szerint a következő többéves pénzügyi keretben valamennyi ágazatspecifikus beruházást össze kell hangolni a kohéziós politika keretében végzett beruházásokkal; hangsúlyozza ezért a koordináció javításának, a szükségtelen átfedések elkerülésének és az ERFA, az ESZA, a kohéziós alap, az EMVA és az Európai Halászati Alap (EHA) közötti nagyobb szinergiák megteremtésének szükségességét; hangsúlyozza egyben a kettősségek elkerülésének, valamint az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap és az ESZA közötti koordináció javításának szükségességét;; hangsúlyozza egyben a kettősségek elkerülésének, valamint az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap és az ESZA közötti koordináció javításának szükségességét; úgy véli, hogy ebbe az irányba tett fontos lépést jelent egy olyan közös stratégiai keret megalkotása, amely közös beruházási prioritásokat határoz meg az összes említett alap tekintetében; meggyőződése továbbá, hogy a politikaformálás minden szintjén – a stratégiai tervezéstől a teljesítésig – koordinációra van szükség; meggyőződése, hogy az ESZA-nak továbbra is a kohéziós politika szerves részét kell képeznie programozásának, végrehajtásának és igazgatásának valamennyi szakaszában;
70. úgy véli, hogy a városi területek – számos kihívással szembesülő területként (munkanélküliség, társadalmi kirekesztés, környezetkárosodás, migráció) – fontos szerepet tölthetnek be a regionális fejlődésben, és hozzájárulhatnak a helyszínen kialakuló gazdasági és társadalmi egyenlőtlenségek leküzdéséhez; ennek megfelelően kiemeli, hogy láthatóbb és célzottabb megközelítést kell alkalmazni a kohéziós politika városi dimenziója tekintetében, egyidejűleg kiegyensúlyozott feltételeket biztosítva a városi, elővárosi és vidéki térségek egymást erősítő fejlődéséhez;
71. elismeri, hogy a Szerződés értelmében az érintett régiók közül kiemelt figyelemmel kell kezelni a vidéki térségeket, az ipari átalakulás által érintett térségeket és az olyan súlyos és állandó természeti vagy demográfiai hátrányban lévő régiókat, mint a legészakibb, rendkívül gyéren lakott régiók, valamint a szigeti, a határon átnyúló és a

hegyvidéki régiók; úgy véli, hogy az ilyen régiókban fellelhető erőforrások és kapacitások jelentős szerepet tölthetnek be az Európai Unió jövőbeli versenyképessége szempontjából; ennek megfelelően hangsúlyozza, hogy a jövőben ezeket a kihívásokkal küzdő térségeket is el kell ismerni a többéves pénzügyi keretben; úgy véli, hogy a tartós hátránnyal szembesülő régiókra külön stratégiát kell kidolgozni, ahogy azt a 2010. szeptember 22-i európai parlamenti állásfoglalás is megállapítja;

72. emlékeztet arra, hogy a kohéziós politikára vonatkozó egyik legfőbb bírálat a szabályok bonyolultságához fűződik; ragaszkodik ahhoz, hogy fontos egyszerűsíteni a politika szabályait és eljárásait, valamint, hogy csökkenteni kell az összetettséget és az adminisztratív terheket, és átláthatóbban és hatékonyabban kell elosztani az erőforrásokat a városok, az önkormányzatok és a régiók között; hangsúlyozza, hogy a könyvvizsgálati és ellenőrzési rendszereknek a legszigorúbb előírásoknak kell megfelelniük, hogy a visszaélések tetten érhetőek és azonnal szankcionálhatóak legyenek; kiemeli, hogy az arányosság elvével összhangban az ellenőrzések gyakoriságának arányosnak kell lennie a szabálytalanságok kockázatával;
73. felszólít a kohéziós politika végrehajtásával kapcsolatos nyomon követési és értékelési rendszerek fejlesztésére; hangsúlyozza, hogy a partnerség elve döntő szerepet játszhat ezek fejlesztésében, ezért azt az egyszerűsítés jegyében aktualizálni kell; úgy véli, hogy a konkrét és mérhető eredményindikátorokra úgy kell tekinteni, mint a meghatározott célok megvalósítása terén elért tényleges előrehaladás mérésének előfeltételére; üdvözli a Bizottság javaslatát, mely szerint minden egyes operatív program esetében előzetes és folyamatos értékelést, valamint hatásvizsgálatot végeznek; emlékeztet arra, hogy a kohéziós politika egyéb elvei, mint például a társfinanszírozási szabály, a többszintű kormányzás, az alulról felfelé építkező megközelítés, a nemek közötti egyenlőség általános érvényesítése és az addicionalitás már bizonyították jelentőségüket, és azokat a következő többéves pénzügyi keretben is meg kell tartani;
74. kéri a Bizottságot, hogy a következő programozási időszakra hozzon létre egy átmeneti kategóriát azon régiók számára, amelyek egy főre jutó GDP-je az uniós átlag 75–90%-a között mozog, annak érdekében, hogy számukra egyértelműbb jogállást, fejlődésükhöz pedig nagyobb biztonságot teremtsenek; kéri a Bizottságot, hogy nyújtson további információkat egy ilyen lehetőség költségvetési vonzatairól; kéri, hogy a Bizottság dolgozzon ki konkrét javaslatokat az e régiók és az egyéb, azonos fejlettségi szinten álló régiók közötti méltányosság megszilárdítására; hangsúlyozza, hogy ezeket a következő programozási időszakra vonatkozó átmeneti intézkedéseket a „konvergencia” célkitűzés alól kikerülő régiók és az uniós átlag 75% és 90%-a közötti egy főre jutó GDP-vel rendelkező régiók esetében nem a jelenlegi „konvergencia” (1. célkitűzés), „versenyképesség” (2. célkitűzés) és „európai területi együttműködés” (3. célkitűzés) célkitűzésben érdekelt régiók terhére kell megállapítani;
75. óva int attól, hogy a kohéziós alapot a Stabilitási és Növekedési Paktumhoz kötődő bármiféle makrogazdasági feltételnek vessék alá, mivel ez kifejezetten ellentétes lenne a kohéziós politika által megvalósítani kívánt célkitűzésekkel; ezért a felügyelet annak biztosítását célzó fokozásának szükségességét, hogy a strukturális finanszírozást az uniós joggal és a kifizetett célokkal összhangban használják fel;
76. különösen aggódik amiatt, hogy az operatív programok minden programozási időszak

elején lassan indulnak be, ami többek között az előző programok lezárásával összefüggésben kialakult átfedéssel magyarázható; felhívja a figyelmet arra, hogy ezt a problémát időben kezelni kell azáltal, hogy foglalkozunk a késedelmek kialakulásához hozzájáruló tényezőkkel; ebből a célból rámutat, hogy a programozási időszakok között bizonyos folytonosságot kell biztosítani a nemzeti irányítási és ellenőrzési rendszerek és hatóságok létrehozását illetően;

77. arra ösztönzi a helyi és regionális hatóságokat, hogy a lehető legjobban használják ki az innovatív pénzügyi eszközöket; kéri e pénzügyi eszközök egyszerűsítését, de egyben nagyobb fokú demokratikus ellenőrzését is;

A természeti erőforrások kezelése és a fenntartható fejlődés

Közös agrárpolitika

78. határozott véleménye, hogy a közös agrárpolitikát (KAP) úgy is kell alakítani, hogy hozzájáruljon az Európa 2020 stratégia céljainak eléréséhez, és úgy gondolja, hogy ezen a téren egymást kiegészítve a KAP mindkét pillérének értékes és megkülönböztethető hozzájárulást kell tennie; hangsúlyozza, hogy a KAP alapjait szilárdan rögzíti a Lisszaboni Szerződés, amely meghatározza annak célkitűzéseit és feladatait;
79. kiemeli, hogy míg a jelenlegi és a megreformált KAP elsődleges feladata az Európai Unió élelmezésbiztonságának garantálása (valamint a globális élelmiszer-ellátás biztosítása az élelmiszerárak növekedése és élelmiszerhiány idején), mindemellett a mezőgazdasági piacokon kívül is szerepet tölt be különféle közjavak előállításában, például mezőgazdasági földterületek művelés alatt tartásában szerte Európában, különböző tájak formálásában, a biológiai sokféleség és az állatjólét fokozásában, az éghajlatváltozás hatásainak enyhítésében, a talaj és a vizek megőrzésében, a vidék elnéptelenedése, a szegénység és a szegregáció elleni küzdelemben, továbbá foglalkoztatást és általános érdekű szolgáltatásokat biztosít a vidéki területeken, hozzájárulva a fenntarthatóbb élelmiszertermeléshez és támogatva a megújuló energiaforrásokat;
80. kéri a Bizottságot, hogy terjesszen elő javaslatokat a KAP reformjára, melynek célja a KAP költségvetésének hatékonyabb és eredményesebb elosztása és felhasználása, többek között a közvetlen kifizetések tagállamok közötti és mezőgazdasági termelők közötti méltányosabb elosztásán keresztül, azáltal, hogy megerősítik a társadalom által elvárt közjavak előállításához kötött feltételeességet, és még célzottabb kifizetéseket írnak elő a közpénzek lehető legeredményesebb felhasználásának biztosítása érdekében; hangsúlyozza, hogy szükség van a KAP kétpilléres rendszerének fenntartására és a végrehajtási mechanizmusok egyszerűsítésére;
81. emlékeztet az WTO-tagok által a 2005. évi hongkongi miniszteri konferencián tett arra vonatkozó kötelezettségvállalásra, hogy felszámolják az exporttámogatások minden formáját; támogatja a fejlődő országok függetlenségét az élelmezés terén, és úgy gondolja, hogy az új KAP-nak összhangban kell lennie a politikák fejlesztési célú koherenciájának uniós elképzelésével, az Unió már nem alkalmazhatja a mezőgazdasági termékek exporttámogatását, és folytatnia kell az erőfeszítések összehangolását a világ jelentős mezőgazdasági termelőivel a kereskedelemtorzító támogatások csökkentése érdekében;

82. ragaszkodik ahhoz, hogy a KAP által megvalósítandó feladatok és célkitűzések széles skálájára tekintettel a következő pénzügyi programozási időszakban legalább tartsák fenn a 2013-as költségvetésben a KAP számára biztosított támogatás szintjét;
83. kéri az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap (EMVA), az Európai Regionális Fejlesztési Alap (ERFA) és más kohéziós és strukturális alapok erőteljesebb összehangolását a területi megközelítés megerősítése érdekében; kéri a Bizottságot, hogy terjesszen elő külön javaslatokat arra vonatkozóan, hogyan lehetne jobb szinergiákat kialakítani az EMVA és egyéb vonatkozó eszközök keretein belül a nem mezőgazdasággal kapcsolatos tevékenységek támogatása tekintetében; arra számít, hogy a következő többéves pénzügyi keret időszaka alatt emelkedni fognak a gazdaság diverzifikálásával kapcsolatos költségek azokban a régiókban, ahol egyre inkább háttérbe szorul a mezőgazdaság;

Halászat

84. kiemeli, hogy a halászati erőforrások közjónak minősülnek, amely alapvető fontosságú az európai és globális élelmezésbiztonság szempontjából; hangsúlyozza, hogy a halászati és akvakultúra-ágazat és annak tevékenységei gyakran a fő megélhetési forrást és fenntartható foglalkoztatási lehetőséget jelentik a tengerparti övezetekben, a szigeteken és a távoli területeken; úgy véli, hogy a szilárd, fenntartható és életképes halászati ágazat létrehozására irányuló közép- és hosszú távú céljainak megvalósítása, halállománya helyreállításának elősegítése, valamint a halászati erőfelfejtés szükségszerű csökkentéséhez kötődő szociális kérdésekkel való megbirkózás érdekében a megreformált közös halászati politikának 2013-at követően elegendő pénzügyi erőforrásokkal kell rendelkeznie; elismeri, hogy fokozottabb koordinációra van szükség a kohéziós politikával; kiemeli, hogy az Európai Halászati Alapot fel kell használni a fenntartható halászati gyakorlatok támogatásához a legnagyobb fenntartható hozam elvének megfelelően, valamint a tengeri ökoszisztémák megővéséhez, emellett különös figyelmet kell szentelni a kisüzemi halászatnak;

Környezet, éghajlatváltozás és erőforrás-hatékonyság

85. hangsúlyozza, hogy az EU-nak vezető szerepet kell vállalnia a fenntartható gazdaság kialakítására irányuló átalakulásban, elő kell mozdítania az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaságra történő átállást egy versenyképes európai ipar, valamint megfizethető energiaárak mellett a tiszta és egészséges életkörülmények biztosítása érdekében; kiemeli, hogy ezt többek között a csökkentett energiafogyasztás – amelynek egy jól működő belső energiapiac és infrastruktúra az előfeltétele –, az energiaellátás decentralizálása, a megújuló energia fokozott használata és az ökoszisztéma ellenálló képességének biztosítása révén kell elérni;
86. kiemeli, hogy a LIFE+ programot sikeresen végrehajtották, és bizonyították fontosságukat a biodiverzitás és a környezet védelme tekintetében; hangsúlyozza, hogy az EU környezeti célkitűzéseinek elérése érdekében folytatni kell a jól megalapozott természeti és biodiverzitási programokat, nevezetesen a LIFE+ és a NATURA 2000 tekintetében;
87. hangsúlyozza, hogy horizontális megközelítésre van szükség, amely az összes vonatkozó szakpolitikai területen – beleértve a külső politikákat – összekapcsolja az éghajlatváltozás elleni küzdelemre, valamint az üvegházhatást okozó gázkibocsátás

csökkentésére – különösen az energiatakarékosságra – irányuló intézkedéseket; meggyőződése, hogy az Európa 2020 stratégia e területre vonatkozó célkitűzéseinek megvalósítása szempontjából előnyös ösztönzők, például az uniós kiadások feltételelessége és a jogalkotás kulcsszerepet tölt be; ezért úgy véli, hogy az éghajlattal kapcsolatos fellépéseket valamennyi lényeges kiadási területen érvényesíteni kell, valamint hogy az éghajlattal kapcsolatos szempontokat figyelembe vevő eszközöket kell bevezetni valamennyi uniós kiadás vonatkozásában; úgy véli, hogy az európai kibocsátáskereskedelmi rendszerből származó bevételek nagyobb részét kellene az éghajlatváltozás hatásainak csökkentését célzó intézkedésekbe és az éghajlatváltozással kapcsolatos innovációba fektetni;

88. véleménye szerint az Európa 2020 stratégia egyik fő célkitűzése a fenntarthatóság kihívásának kezelése, környezetvédelmi kritériumok bevezetésén, valamint az erőforrás- és energiahatékonyság növelésén keresztül az éghajlatváltozás elleni küzdelem céljából;
89. ennek megfelelően támogatja a Bizottság költségvetési felülvizsgálatában foglalt javaslatot, melynek értelmében be kell emelni egy olyan kötelezettséget, amely átlátható módon azonosítja azokat a területeket, amelyeken az ágazati programok hozzájárultak az Európa 2020 stratégiában megállapított, úgynevezett 20/20/20-as éghajlati és energetikai célkitűzések előmozdításához, valamint az „Erőforrás-hatékony Európa” elnevezésű kiemelt kezdeményezés célkitűzéseinek megvalósításához;
90. hangsúlyozza az EU-nak az éghajlatváltozás hatásainak leküzdése terén meglévő globális felelősségét; emlékeztet arra, hogy a koppenhágai és a cancúni megállapodás alapján a fejlődő országok számára az éghajlatváltozás kezelésében nyújtandó segítségre vonatkozóan tett kötelezettségvállalásoknak a meglévő fejlesztési támogatáshoz képest „újnak és kiegészítő jellegűnek” kell lennie, miközben megfelelő szintű koherenciát tartanak fenn a két politika között; e célból egy új program létrehozását javasolja; ismételten rámutat az Európai Parlament azon álláspontjára, amely szerint az EU költségvetésében fenn kell tartani az összes európai politika finanszírozását; felszólít arra, hogy az EU által az éghajlatváltozás vonatkozásában tett valamennyi nemzetközi kötelezettségvállalást építsék be az EU költségvetésébe, a közösségi források maximális mozgósító hatásának biztosítása érdekében;

Energiaügy

91. meggyőződése, hogy a következő többéves pénzügyi keretben hangsúlyosabb szerepet kell kapnia az energiaügynek; úgy véli, hogy az új és megújuló energiára épülő technológiákat, illetve az energiahatékonyságot és az energiatakarékosságot prioritásként kell kezelni, és felhív arra, hogy ennek megfelelően növekedjen e területeken az uniós finanszírozás; felhívja a Bizottságot, hogy állapítson meg konkrét ismérveket és biztosítsa, hogy az elfogadott célokat elérik, és hogy azokat hatékonyan ellenőrizni lehet a szakpolitikai koordinációról szóló európai szemeszter keretében és olyan konkrét terveken keresztül, mint a nemzeti energiahatékonysági tervek;
92. hangsúlyozza, hogy a mindenki számára elérhető, fenntartható energia fejlesztése érdekében növelni kell a kutatásra, a technológiai fejlesztésre és a demonstrációra fordított finanszírozást az energia területén; kiemeli a már elfogadott stratégiai energiatechnológiai terv (SET-terv) finanszírozásának hiányát, és kéri a terv teljes körű

végrehajtását a következő többéves pénzügyi keret során;

Összekapcsolt Európa

93. tekintettel a közlekedés és az energia terén tapasztalható hatalmas finanszírozási igényekre, valamint e projektek pozitív externáliáira, hangsúlyozza egy ösztönző szabályozási keret kidolgozásának szükségességét az e területekkel kapcsolatos, hosszú távú köz- és magánbefektetések előmozdítása érdekében; kéri, hogy a hosszú távú befektetőkkel együttműködésben fejlesszenek ki innovatív finanszírozási eszközöket;

Transzeurópai energiahálózatok

94. rámutat arra, hogy az energiainfrastruktúra finanszírozására vonatkozó döntések során elsősorban kérdésként kell kezelni az energiahatékonyságot és a megújuló energiákat; hangsúlyozza, hogy sürgősen modernizálni és fejleszteni kell az európai energiainfrastruktúrát, és olyan intelligens hálózatokat kell kifejleszteni és összekapcsolásokat kialakítani, amelyek a harmadik országokkal összekötő ellátási útvonalak és az ott található források diverzifikációjának megvalósításához, az ellátás biztonságának fokozásához, a megújuló energiák részarányának növeléséhez, valamint az energia- és éghajlat-politikai célok eléréséhez szükségesek; figyelembe veszi azokat a becsléseket, amelyek szerint ezen a területen lényeges, megközelítőleg 1000 milliárd euróra rúgó befektetésre van szükség; különösen az átviteli kapacitás biztosítása érdekében, ideértve az új termelési kapacitást és a villamosenergia-hálózatokba való beruházást; megjegyzi, hogy a jelenlegi világpiaci energiaárak mellett a szükséges jelentős mértékű beruházás elsősorban a magánszférából eredhet; hangsúlyozza, hogy maximalizálni kell az európai finanszírozás hatását, és kiemeli a strukturális alapok és az innovatív pénzügyi eszközök által az energetikai infrastruktúrával kapcsolatos, elsőbbséget élvező, kulcsfontosságú nemzeti és határokon átnyúló európai projektek finanszírozása érdekében biztosított lehetőségeket; hangsúlyozza, hogy az Európai Unió költségvetéséből jelentős összeget kell rendelkezésre bocsátani e terület innovatív pénzügyi eszközeire;

Közlekedés és transzeurópai közlekedési hálózatok

95. hangsúlyozza, hogy a hatékony közlekedési infrastruktúrába való beruházás kulcsfontosságú Európa számára annak érdekében, hogy megőrizze versenyképességét és megalapozza a válság utáni időszak hosszú távú gazdasági növekedését; véleménye szerint a transzeurópai közlekedési hálózatok (TEN-T) elengedhetetlenek a belső piac megfelelő működésének garانتálásához és jelentős európai hozzáadott értéket képviselnek, mivel hozzájárulnak az EU különböző részei megközelíthetőségének és közöttük a kölcsönös átjárhatóság javításához azáltal, hogy határokon átnyúló kapcsolatokat biztosítanak és megszüntetik a szűk keresztmetszeteket, ezzel javítva a közlekedési irányítási és információs rendszerek alkalmazását, továbbá biztosítva az intermodalitást a határokon átnyúló infrastruktúrában, amibe a tagállamok egyedül nem fektetnének be; úgy gondolja, hogy a transzeurópai közlekedési hálózatoknak valódi európai alaphálózatként kell működni, amely nem azonos a nemzeti projektek egyesítésével, és az alapvető fontosságú projektek finanszírozását az európai hozzáadott érték tekintetében elért haladás figyelembevételével kell értékelni és felülvizsgálni; határozottan úgy véli, hogy a TEN-T hálózatot ennek megfelelően a következő többéves pénzügyi keretben prioritásként kell kezelni;

96. úgy gondolja, hogy a „használd vagy elveszted” elv (visszavont előirányzat) bevezetésével fokozni kell a feltételelességet; ha a juttatott finanszírozást nem használják fel, a közlekedési pénzeszközök el nem költött vagy visszavont forrásainak az uniós költségvetésben kell maradniuk és ezeket nem fizetik vissza a tagállamoknak;
97. emlékeztet arra, hogy a 2007–2020 időszakra a TEN-T finanszírozására 500 milliárd eurós globális beruházásra lesz szükség; úgy véli ezért, hogy a következő többéves pénzügyi keretben növelni kell a TEN-T számára rendelkezésre álló forrásokat, és jobban össze kell hangolni azokat az Unió és a tagállamok között, és a közlekedési projektekre a kohéziós politika és a területi együttműködés keretében rendelkezésre álló finanszírozással, ezáltal megfelelőbben felhasználva a rendelkezésre álló finanszírozási forrásokat; kiemeli azt a szerepet, amelyet az innovatív finanszírozási eszközök – beleértve a köz- és magánszféra közötti partnerséget és a projektkötvényeket – betölthetnek az említett projektek finanszírozásában; úgy véli, hogy a kohéziós alaphoz biztosított kiadásokat az európai közlekedési politika általános elveinek betartásától kell függővé tenni; ugyanakkor úgy gondolja, hogy a TEN-T finanszírozásnak ténylegesen be kell építenie a gazdasági, társadalmi és területi kohézió, illetve a fenntartható fejlődéssel kapcsolatos kötelezettségeket az Európa 2020 célkitűzéseinek eléréséhez, és – amennyire csak lehetséges – elsőbbséget kell biztosítani az alacsony szén-dioxid-kibocsátású közlekedés számára;
98. kéri a Bizottságot, hogy különösen azt vegye figyelembe, hogy az áru- és személyforgalmat hatékony komodalitás biztosítása mellett a fenntarthatóbb és hatékonyabb közlekedési módokra kell áthelyezni; úgy véli, hogy a valódi egységes európai vasútpolitika megvalósítása érdekében a TEN-T iránymutatások során következő felülvizsgálata során foglalkozni kell a nemzeti vasúti rendszerek közötti interoperabilitással, és feltételekhez kell kötni az uniós kiadásokat, valamint biztosítani kell a belvízi és rövid távú tengeri fuvarozás nagyobb mértékű alkalmazását;

Turizmus

99. emlékeztet arra, hogy a Lisszaboni Szerződés alapján az idegenforgalom új uniós hatáskör, amelyet ennél fogva szintén figyelembe kell venni a következő többéves pénzügyi keretben; hangsúlyozza, hogy az idegenforgalom jelentősen hozzájárul az európai gazdasághoz, és úgy gondolja, hogy az idegenforgalomra vonatkozó európai stratégiának az ágazat versenyképességének növelésére kell törekednie, és megfelelő finanszírozás révén támogatásban kell részesülnie a következő időszakban;

Tengerpolitika

100. elismeri, hogy világszinten a tengerek és az óceánok egyre fontosabb szerepet fognak játszani a jövőbeli gazdasági növekedésben; úgy gondolja, hogy integrált tengerpolitikát kell folytatni és alkalmazni a part menti övezetek és tengervidékek előtt álló kihívások kezeléséhez, a „kék” növekedés és az EU 2020 stratégiával összhangban álló, fenntartható tengergazdaság támogatásához; kéri, hogy az EU fokozza az ambiciózus uniós tengerpolitika támogatására irányuló erőfeszítéseit, ami lehetővé fogja tenni Európa számára, hogy megerősítse pozícióját ebben a stratégiai ágazatban; ragaszkodik ahhoz, hogy a megfelelő költségvetési eszközöket bocsássák e politika rendelkezésére;

Uniós polgárság, szabadság, biztonság és a jog érvényesülése

Az európai kultúra és sokféleség ápolása:

101. hangsúlyozza, hogy az uniós polgárság előmozdítása közvetlen hatással van az európai polgárok mindennapi életére, és hozzájárul az uniós politikák által biztosított lehetőségek, valamint az európai Alapjogi Chartában és a Szerződésekben rögzített alapvető jogok jobb megértéséhez; meggyőződése, hogy a polgárság területén megfelelő finanszírozást kell garantálni;
102. kiemeli, hogy a fiatalokkal és a kultúrával kapcsolatos szakpolitikák alapvető jelentőségűek, és azon első prioritások közé tartoznak, amelyeket hozzáadott értékük és a polgárok elérése miatt el kell ismerni; felszólítja az EU-t és a tagállamokat, hogy ismerjék el a kulturális és kreatív iparágak európai gazdaságban betöltött növekvő jelentőségét, és azoknak más gazdasági ágazatokban megmutatkozó átgyűrűző hatását; kifejezetten hangsúlyozza, hogy az e szakpolitikákban rejlő lehetőségeket csak megfelelő finanszírozás mellett lehet maradéktalanul kihasználni, és felhív azok lehetőségeinek a vidékfejlesztésen és a kohéziós politikán belüli teljes kihasználására;
103. emlékeztet arra, hogy a sport fontos szerepet játszik az egészség, a gazdasági növekedés, a munkahelyteremtés, a turizmus és a társadalmi befogadás terén, továbbá arra, hogy az EUMSZ 165. cikke új hatáskörrel ruházza fel az Uniót e területen; örömmel veszi tudomásul a Bizottság „A sport európai dimenziójának fejlesztése” című közleményét (COM(2011)0012) mint a sport, és különösen a mindennapos testmozgás hozzáadott értékének felmérése, valamint társadalmi, gazdasági és szervezeti vonatkozásaira való összpontosítás felé tett első lépést;

Ifjúságpolitika

104. hangsúlyozza, hogy a fiataloknak fontos prioritást kell képviselniük az Unió számára, valamint hogy a fiatalokkal kapcsolatos dimenzióknak nyilvánvalónak és szilárdnak kell lennie az uniós politikákban és programokban; hangsúlyozza, hogy a fiataloknak fontos prioritást kell képviselniük az Unió számára, valamint hogy a fiatalokkal kapcsolatos dimenzióknak nyilvánvalónak és szilárdnak kell lennie az uniós politikákban és programokban; úgy gondolja, hogy a fiatalokkal kapcsolatos kérdéskört az egész EU-t érintő, átfogó horizontális témának kell tekinteni, amely szinergiákat teremt az ifjúsággal, az oktatással és a mobilitással kapcsolatos különböző politikai területek között; üdvözli a „Mozgásban az ifjúság” kiemelt kezdeményezést, amely az Európa 2020 stratégia egyik sarokköve; különösen kiemeli, hogy az ifjúsággal kapcsolatos programokat – úgy mint a kedvezményezettként alacsony költséggel járó, tehát nagy hatékonyságú élethosszig tartó tanulás programját és a „Mozgásban az ifjúság” programot – a következő többéves pénzügyi keretben külön programként kell megtartani, és hogy ezek sokkal erőteljesebb befektetést érdemelnek;

A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség

105. hangsúlyozza, hogy a Lisszaboni Szerződésben rögzített alapvető jogok és egyenlőség szilárd kultúrája megteremtésének Európa számára prioritásnak kell maradnia; hangsúlyozza, hogy miközben ezeket az értékeket költségvetési szempontból érvényesíteni kell, garantálni kell a megfelelő célzott finanszírozást;
106. megállapítja, hogy az Unióban csak stabil, jogszerű és biztonságos, a polgári szabadságjogokat védő környezetben virágozhat a gazdasági, kulturális és

szociális növekedés; ezzel összhangban úgy véli, hogy a hatékony belpolitikák a gazdasági fellendülés előfeltételei és a szélesebb körű politikai és stratégiai kontextus nélkülözhetetlen elemei; kiemeli annak jelentőségét, hogy a belpolitika terén megfogalmazott uniós prioritásokat az EU külső dimenziójában is érvényesítsék, különös tekintettel az európai szomszédsági és partnerségi támogatási eszközre, a stabilitási eszközre és a fejlesztési együttműködési eszközre; hangsúlyozza, hogy megfelelő finanszírozásra van szükség a bevándorlási, a menekültügyi és a biztonsági politikák számára, és ezek végrehajtása során figyelembe kell venni az EU prioritásait is;

107. hangsúlyozza, hogy integrált megközelítésre van szükség a bevándorlással és a menekültüggyel kapcsolatos kérdések nyomatékositása, valamint az Unió külső határainak kezelése terén, a vészhelyzetek kezeléséhez megfelelő pénzeszközök és támogatási eszközök rendelkezésre bocsátása mellett, az emberi jogok tiszteletére és a valamennyi tagállam közötti szolidaritásra támaszkodva, tiszteletben tartva a nemzeti feladatokat és a feladatok egyértelmű meghatározását; e tekintetben megjegyzi, hogy kellő mértékben foglalkozni kell a FRONTEX, az Európai Menekültügyi Támogatási Hivatal, valamint a „Szolidaritás és a migrációs áramlások igazgatása” elnevezésű programhoz kapcsolódó alapok tekintetében felmerült, egyre több kihívással;
108. megállapítja, hogy a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség viszonylag kevés támogatásban részesül az uniós költségvetésből, és hangsúlyozza, hogy a következő többéves pénzügyi keretben megfelelő és objektív módon indokolható támogatásban kell részesíteni e szakpolitikákat annak érdekében, hogy az Unió el tudja látni tevékenységeit, különös tekintettel a stockholmi programban és a Lisszaboni Szerződésben meghatározott új feladatokkal kapcsolatos fellépésekre;
109. hangsúlyozza, hogy jobb szinergiákat kell kialakítani az alapok és a programok között, és rámutat, hogy az alapok kezelésének egyszerűsítése és a keresztfinanszírozás engedélyezése lehetővé teszi, hogy a közös célkitűzésekre több pénzeszközt irányozzanak elő; üdvözli a Bizottság azon szándékát, hogy egy kétpilléres struktúra keretében csökkentse a belügyek terén a költségvetési eszközök számát, és ha lehet, megosztott igazgatás alá vonja azokat; úgy véli, hogy ez a megközelítés jelentősen hozzájárul a jelenlegi alapok és programok fokozott egyszerűsítéséhez, ésszerűsítéséhez, konszolidálásához és átláthatóságához; hangsúlyozza azonban, hogy biztosítani kell, hogy a belügyi politikák különböző célkitűzései ne keveredjenek, és hogy minden politika tekintetében átfogó megközelítést alkalmazzanak, tiszteletben tartva a minimumszabályokat;

A globális Európa

110. ismételten mély aggodalmának ad hangot amiatt, hogy az Unió külső fellépései folyamatosan alulfinanszírozottak, végrehajtásuk során pedig különösen kritikus rugalmassági problémák merülnek fel a külső események megjósolhatatlanságából, valamint a visszatérő nemzetközi válságokból és katasztrófákból adódóan; hangsúlyozza, hogy az Uniónak megfelelő pénzügyi források és hatékony rugalmassági mechanizmusok biztosításán keresztül fel kell számolnia a külpolitika terén az ambíciói és forrásai között fennálló szakadékot annak érdekében, hogy válasz tudjon adni a globális kihívásokra és előre nem látható eseményekre; ismételten kéri,

hogy az Unió új kötelezettségvállalásainak és feladatainak költségvetési következményeit a meglévő prioritások veszélybe sodrásának elkerülése érdekében a már betervezett összegeken felüli előirányzatokként kezeljék;

111. kiemeli az Unió globális pénzügyi támogatásának szintje és a vonatkozó tárgyalásokra gyakorolt korlátozott befolyása közötti ellentmondást, és hangsúlyozza, hogy meg kell erősíteni az Unió nemzetközi intézményekben és fórumokban betöltött politikai szerepét és befolyását; úgy véli, hogy az EU számára az általa biztosított pénzügyi támogatással arányos politikai szerepet kell biztosítani;

Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ)

112. megállapítja, hogy az EKSZ jelenleg kiépítés alatt áll; hangsúlyozza, hogy a Tanács 2010. július 26-i határozata¹ értelmében „az EKSZ létrehozásának vezérelvül a költségvetési semlegességet célzó költséghatékonyságot kell választani”; hangsúlyozza, hogy az új szolgáltatások számára megfelelő finanszírozást kell biztosítani, hogy az EU globális szereplőként céljait és szerepét valóra válthassa, ezzel összhangban kiemeli, hogy az új szolgáltatnak teljes mértékben ki kell használnia az abból adódó hatékonyságjavulást, hogy uniós szinten támaszkodhat a különféle forrásokra és a tagállamokkal kialakított szinergiákra, elkerülje a párhuzamosságokat, a meglévő vagy esetleges átfedéseket, következtelenségeket és összehangolatlanságokat, valamennyi nemzeti költségvetésben megszorításokat és megtakarításokat eredményezve, ezáltal bizonyítva az európai diplomácia valódi hozzáadott értékét;

A szegénység enyhítése

113. emlékeztet arra, hogy a millenniumi fejlesztési célok megvalósításának, valamint a GNI 0,7%-ának megfelelő együttes hivatalos fejlesztési támogatás elérésének 2015-ös határideje a következő többéves pénzügyi keret időszakára esik; ezért hangsúlyozza, hogy az Uniónak és tagállamainak összességében megfelelő mértékű fejlesztési támogatást és finanszírozást kell biztosítani nemzetközi fejlesztési kötelezettségei teljesítése érdekében, ideértve a koppenhágai és a Cancúni megállapodásban vállalt pénzügyi kötelezettségeket; továbbá hangsúlyozza, hogy mindezt a fejlődő országok számára az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez, illetve az annak hatásaihoz való alkalmazkodáshoz nyújtott segítségre fordítandó kiadásokra tett jövőbeli kötelezettségvállalásoknak is ki kell egészíteniük, a két politika közötti összhang fenntartása mellett; sürgeti a tagállamokat, hogy tegyenek azonnali intézkedéseket a hivatalos fejlesztési támogatási célok elérése és fejlesztési kötelezettségvállalásaik teljesítése érdekében;
114. hangsúlyozza annak szükségességét, hogy megfelelő egyensúlyt találjanak a közvetlen költségvetési támogatások és a fenntartható projektek finanszírozása között; hangsúlyozza, hogy a fejlesztési támogatást inkluzív módon kellene elkölteni, a leginkább peremre szorult és kirekesztett csoportokat is elérve;
115. ismét felszólít az Európai Fejlesztési Alap (EFA) költségvetésbe történő bevonására, mivel ez növelné a következetességet és az átláthatóságot; ragaszkodik azonban ahhoz,

¹ A Tanács 2010. július 26-i 2010/427/EU számú határozata az Európai Külügyi Szolgálat szervezetének és működésének a megállapításáról (HL L 201., 2010.8.3., 30.o.)

hogy az EFA uniós költségvetésbe történő bevonásának együtt kell járnia az uniós költségvetésnek az eredetileg az EFA finanszírozására előirányzott összeggel történő általános növelésével;

116. úgy véli, hogy az Európai Bizottságnak/EK SZ-nek módszeresen értékelnie kell az uniós támogatás hatását, amelynek célja, hogy javítsák az EU eredeti fejlesztési támogatásának hatékonyságát, valamint az uniós és a nemzeti fejlesztési támogatások közötti szinergiákat, a Párizsi Nyilatkozatnak megfelelően;
117. fontosnak tartja, hogy az EU által nyújtott fejlesztési támogatás a kedvezményezett országokban előmozdítsa a fenntartható fejlődést; hangsúlyozza, hogy vizsgálatokat kell végezni és kritériumokat kell megállapítani, amelyek tiszteletben tartják ezt a célkitűzést;
118. megállapítja, hogy a világ legszegényebb lakossága legnagyobb arányban a feltörekvő országokban él; ugyanakkor ragaszkodik ahhoz, hogy fokozatosan vezessék be az ilyen országokkal folytatott fejlesztési együttműködés alternatív rendszereit, amilyen például a társfinanszírozás, annak érdekében, hogy ezen kormányokat arra ösztönözzék, hogy saját határaikon belül aktívabban szerepet vállaljanak a szegénység csökkentésében;

Az uniós értékek és érdekek globális képviselője

119. hangsúlyozza, hogy az uniós külpolitikának az EU alapelvein és alapvető értékein, azaz a demokrácián, az emberi jogok tiszteletben tartásán és a jogállamiságon kell alapulnia; ismételten kiemeli, hogy az Uniót megfelelő és célzott eszközökkel kell felruházni annak érdekében, hogy ezen értékeket az egész világon elő tudja mozdítani, valamint hogy a béke és stabilitás térségét a vele szomszédos országokra is kiterjeszthesse; különösen felhívja a figyelmet a demokrácia és az emberi jogok európai eszköze révén tett hozzájárulásra;
120. úgy véli, hogy az EU különös felelősséggel rendelkezik a nemzetközi közösségen belül a biztonság, a demokrácia és a jólét Európa szomszédos országaiban való előmozdítását illetően, amely országokban a gazdasági fejlődés és a stabilitás javulása az EU közvetlen érdeke; ennél fogva úgy véli, hogy az Unió külpolitikai menetrendjében továbbra is prioritásként kell kezelni a szomszédos országokkal való szoros és hatékony kapcsolatok kialakítását; hangsúlyozza, hogy az Uniónak további pénzügyi kötelezettségvállalásokat kell tennie a vele szomszédos országok felé fennálló erkölcsi köteletségéből eredő fő kihívásoknak – a demokratikus átmenet és konszolidáció, a jó kormányzás és az emberi jogok támogatása – és magas elvárásoknak való megfelelés érdekében; ugyanakkor úgy véli, hogy a pénzeszközök célzottabb felhasználása legalább olyan fontos, mint a finanszírozási szintek; felhív ezért a feltételelességi szabályok uniós támogatási programokban abból a célból történő erősítésére, hogy erősödjön a demokratikus fejlődés és a hatékony és eredményes költségvetési gazdálkodás, csökkenjen a korrupció szintje, valamint erősödjön az uniós támogatás átlátható, hatékony és elszámoltatható módon való felhasználására irányuló képesség;
121. megállapítja, hogy az EU új bővítési fordulóhoz közeledik, különösen a Nyugat-Balkán irányába; felszólít arra, hogy a következő többéves pénzügyi keret vegye figyelembe a jövőbeni bővítések költségeit, különösen az előcsatlakozási támogatási

eszköz (IPA) számára nyújtott megfelelő finanszírozás révén; úgy véli, hogy az IPA felhasználásakor prioritásként kell kezelni a tagjelölt országok esetében ahhoz szükséges fejlesztések támogatását, hogy megfeleljenek a közösségi vívmányoknak és megkönnyítsék az uniós finanszírozás felhasználását, különösen a civil társadalom, a szociális partnerek, a kisebbségek, a nem kormányzati szervezetek, a kulturális örökség, valamint a helyi és regionális hatóságok tekintetében;

122. hangsúlyozza, hogy az uniós politikában minél hamarabb figyelembe kell venni a feltörekvő világ hatalmakat, és új stratégiai partnerségeket kell kialakítani velük; felkéri a Bizottságot, hogy e tekintetben tegyen javaslatot egy olyan szakpolitikai eszközre, amely nem a hivatalos fejlesztési támogatásokhoz, hanem a közös érdekű területekhez kapcsolódó tevékenységeket célozza;
123. véleménye szerint – az egyre fokozódó globális kihívásokra, valamint az Uniónak különösen az arab világban jelenleg zajló politikai fejlemények tükrében meglévő globális felelősségére figyelemmel – elengedhetetlen az EU külső pénzügyi eszközeinek átalakítása; ennek megfelelően javasolja a külső eszközök teljes körű átvizsgálását és azok még inkább stratégiai szempontú alkalmazását, valamint a partnerországokkal folytatott együttműködés és meglévő végrehajtási mechanizmusok új formáinak kidolgozását annak érdekében, hogy fokozzák az EU külső fellépéseinek hatását és láthatóságát, valamint elérjék az EU külső fellépéseinek nagyobb fokú konzisztenciájára és koherenciájára irányuló átfogó célkitűzést; hangsúlyozza, hogy a következő többéves pénzügyi keretnek támogatnia kell a szakpolitikák egységét, például annak biztosítása révén, hogy a mezőgazdasággal, halászattal, kereskedelemmel és energiával kapcsolatos egyes uniós kiadások és a fejlesztéspolitikai célkitűzések ne álljanak közvetlen ellentmondásban egymással;

Válsághelyzetekre való reagálás

124. megismétli, hogy a válság megelőzés és -kezelés az EU legfőbb prioritásai közé tartoznak; ennek megfelelően nyomatékosítja, hogy e tekintetben hatékony és megfelelően finanszírozott eszközöket kell biztosítani; véleménye szerint a jelenlegi stabilitási mechanizmus továbbra is jelentős szerepet tölt be a válsághelyzetekre történő azonnali uniós válaszadás tekintetében, ugyanakkor nagyobb hangsúlyt kell fektetni a hosszú távú megelőző fellépésekre – köztük a béketeremtésre és a konfliktus megelőzésre –, mégpedig földrajzi értelemben hatékonyabb programok segítségével;
125. úgy gondolja, hogy a humanitárius segítségnyújtás kulcsszerepet játszik az EU külkapcsolataiban; megállapítja, hogy a természeti katasztrófák egyre gyakoribbá, következményeiket tekintve pedig még pusztítóbbá válhatnak, konfliktusok pedig még gyakrabban törhetnek ki az energiához, vízhez és nyersanyagokhoz hasonló erőforrásokért folytatott küzdelem miatt; kiemeli, hogy megfelelő költségvetési előirányzatokat kell biztosítani a humanitárius segítségnyújtási eszköz és a sürgősségi segélyre képzett tartalék számára annak elkerülése érdekében, hogy az Európai Bizottság évente eseti igényeket támasszon a további finanszírozás iránt; az említett költségvetésnek függetlennek kell maradnia a humanitárius segítségnyújtás – az egyéb (pl. geopolitikai) megfontolásoktól vagy érdekektől elkülönült – semlegességének garantálása érdekében;

126. úgy gondolja, hogy az Európa 2020 stratégiában meghatározott stratégiai célok megvalósítása céljából uniós és nemzeti szinten egyaránt elengedhetetlenek a kitűnően működő közigazgatási rendszerek; felszólítja a Bizottságot, hogy készítsen átlátható elemzést a 2013 utáni igazgatási kiadásokról, megfelelően figyelembe véve a költségvetések konszolidációjára tett erőfeszítéseket, a Lisszaboni Szerződés által az Unióra ruházott új feladatokat és hatásköröket, valamint a humán erőforrás – különösen átcsoportosításokon és új technológiákon keresztül elért – optimális kihasználásának segítségével elérhető hatékonyságjavulást;
127. rámutat, hogy egy ilyen jellegű elemzésnek fel kell tárnia a szinergiák létrehozásának és főként többek között a szerkezetátalakításon, a további intézményközi együttműködésen, az egyes intézmények és szervek munkamódszereinek és munkahelyeinek felülvizsgálatán, az intézmények és ügynökségek feladatainak megfelelőbb szétválasztásán keresztül elért megtakarítások lehetőségeit, valamint az épületpolitika, a nyugdíjrendszerek és az uniós intézményeknél dolgozó személyzetre vonatkozó jogszabályi rendelkezések egyéb területeinek közép- és hosszú távú pénzügyi hatásait; úgy véli, hogy ez az elemzés megmutathatja, hogy van mozgáster az EU általános adminisztratív költségvetésének csökkentésére, anélkül, hogy veszélyeztetné az uniós közigazgatás kiváló minőségét, teljesítményét és vonzerejét;
128. rámutat arra, hogy jelentős megtakarításokat lehetne elérni, ha az Európai Parlamentnek egyetlen székhelye lenne;

IV. rész: A pénzügyi keret elrendezése és felépítése

A prioritásokat tükröző struktúra

129. úgy véli, hogy a következő többéves pénzügyi keret felépítésének elő kell segítenie mind a tervezés folytonosságát, mind pedig a fejezeteken belüli és az azok közötti rugalmasságot, továbbá ki kell küszöbölnie a jelenlegi többéves pénzügyi keret hibáit, különös tekintettel az 1a. „Versenyképesség a növekedésért és a foglalkoztatásért” alfejezetre, a 3b. „Uniós polgárság” alfejezetre, valamint a 4. „Külső kapcsolatok” fejezet hiányosságaira; úgy véli, hogy a többéves pénzügyi keret szerkezetének növelnie kell az uniós politikai és költségvetési prioritások láthatóságát az európai polgárok számára; ezzel összefüggésben kitarthat emellett, hogy el kell kerülni az indokolatlan radikális változtatásokat, és meg kell erősíteni és ki kell javítani a jelenlegi struktúrát;
130. ismételten hangsúlyozza, hogy a következő többéves pénzügyi keret fő politikai talpkövének az Európa 2020 stratégiát kell tekinteni; ezért úgy véli, hogy a struktúrának tükröznie kell és politikailag láthatóvá kell tennie az Európa 2020 stratégia intelligens, fenntartható és befogadó növekedéssel kapcsolatos elemeit; ennél fogva azt az új felépítést javasolja, hogy az összes belső szakpolitikát csoportosítsák egyetlen, az „Európa 2020” cím alá;
131. az Európa 2020 fejezet alatt javasolja négy alfejezet létrehozását olyan, egymáshoz kapcsolódó szakpolitikákkal, amelyeknek szintén elő kellene segíteniük a közöttük megvalósuló megfelelőbb szintű koordinációs és végrehajtási szinergiákat; ezért javasolja a következő alfejezetek létrehozását: a tudással kapcsolatos politikákat tartalmazó alfejezet; a kohéziós politikának – és a szociálpolitikának – szentelt második alfejezet, amely tükrözi annak horizontális jellegét és az Európa 2020 stratégia célkitűzéseire való hozzájárulását; a fenntarthatósággal és az erőforrás-

- hatékonysággal kapcsolatos politikákat tartalmazó harmadik alfejezet; a polgársággal kapcsolatos negyedik alfejezet, amely a több, meglehetősen kis program egy kisebb alfejezetbe való összevonása esetén felmerülő, korábban tapasztalt nehézségek miatt egyetlen alfejezetbe vonná össze a jelenlegi többéves pénzügyi keret 3a. alfejezetét (Polgárság) és 3b. fejezetét (Szabadság, biztonság és a jog érvényesülése);
132. úgy véli, hogy a következő többéves pénzügyi keretnek lehetővé kell tennie az Unió számára stratégiai jelentőségű, nagy léptékű projektek elhatárolását, az Európa 2020 fejezeten belül; úgy véli, hogy az uniós költségvetésnek e projektek tekintetében hosszú távú hozzájárulást kell tartalmaznia tervezési folyamatosságuk és szervezési stabilitásuk biztosítása érdekében; úgy véli, hogy amennyiben e nagyléptékű projektek tekintetében további pénzügyi forrásokra lenne szükség, azokat nem az uniós költségvetésből finanszírozott kisebb, sikeres projektek kárára kell biztosítani;
133. úgy véli, hogy az Európa 2020 stratégia integrált jellegére való tekintettel, és a költségvetési eszközöknek a stratégia fokozatos fejlődésével történő megfelelő összehangolása érdekében alapvetően biztosítani kell az Európa 2020 négy alfejezete közötti magasabb fokú rugalmasságot;
134. emlékeztet azon nehézségekre, amelyek akkor jelentkeznek, amikor több, meglehetősen kis programot vonnak össze egy kisebb alfejezetben; ezért javasolja a 2007–2013-as többéves pénzügyi keret 3a. (Polgárság) és 3b. (Szabadság, biztonság és a jog érvényesülése) alfejezeteinek egyetlen alfejezetbe történő összevonását;
135. sürgeti a külső politikákkal kapcsolatos fejezet megtartását;
136. sürgeti az igazgatással kapcsolatos fejezet megtartását;
137. a többéves pénzügyi keret összertartaléka alatti szinten felszólít a „globális többéves pénzügyi keret tartaléka” létrehozására, amely az éves költségvetési eljárás keretében aktiválható, valamennyi fejezetre kiterjedő különálló kerettartalék lenne; úgy véli, hogy egy ilyen tartalékhoz az előző költségvetési év el nem költött tartalékait, valamint a fel nem használt és az el nem költött előirányzatait is hozzá kellene rendelni;
138. úgy véli továbbá, hogy az átláthatóság, a láthatóság és a rugalmasság javítása érdekében olyan kerettartalékokra van szükség, amely a saját források korlátja alatt és a többéves pénzügyi keret felett van, az európai pénzügyi stabilizációs mechanizmus, valamint a nem euróövezeti tagállamok pénzügyi egyensúlya megteremtése céljából középtávon pénzügyi segítséget nyújtó eszköz hitelbiztosítékaival kapcsolatos csőd kockázatokra, valamint az uniós költségvetésnek az európai stabilitási mechanizmusba 2013 után történő beavatkozására való kiterjesztésére;
139. nyomatékosan kéri a Bizottságot, hogy EU költségvetésében hozzon létre egy mellékletet, amely tartalmazza az EU összes olyan kiadását, amely – kormányközi eljárást követően – az uniós költségvetésen kívül merül fel; úgy véli, hogy ez az évente nyújtott információ teljes képpel fog szolgálni a tagállamok által uniós szinten vállalt beruházásokról;
140. javasolja, hogy az uniós költségvetés egyértelműen határozza meg – lehetőleg egy mellékletben – mindazokat a beruházásokat, amelyeket az egyes uniós szakpolitikai területeken végeznek, ideértve azokat is, amelyek az uniós költségvetés különféle

részeiből származnak; úgy véli ugyanakkor, hogy a Bizottságnak egyúttal előrejelzést kell nyújtania azokról a beruházási szükségletekről, amelyeket a programozási időszak teljes időtartamára irányoznak elő;

141. arra sűrgeti a Bizottságot, hogy szerepeltessen részletes információkat költségvetési tervezetének bevételi oldalára vonatkozóan, amikor azt az EU költségvetési hatóságának továbbítja; megállapítja, hogy a költségvetés bevételi és kiadási oldalának együttes előterjesztése ugyanis bevett gyakorlat valamennyi nemzeti költségvetés esetében; szilárd meggyőződése, hogy ily módon állandó párbeszédet lehet fenntartani az Unió pénzügyi rendszerével kapcsolatban, jóllehet teljes körűen elismeri, hogy a költségvetési hatóság jelenleg semmilyen hatáskörrel nem rendelkezik arra, hogy a költségvetés e részét illetően változtatásokat javasoljon;
142. ezért a következő szerkezetet javasolja a következő többéves pénzügyi keret számára:

1. Európa 2020

1a. A tudás mint a növekedés előmozdítója

Benne: kutatás és innováció, oktatás és élethosszig tartó tanulás, belső piac.

1b. Kohézió a növekedésért és foglalkoztatásért

Benne: kohéziós politika (gazdasági, szociális és területi) és szociálpolitikák.

1c. A természeti erőforrások kezelése és a fenntartható fejlődés

Benne: mezőgazdasági, vidékfejlesztési, halászati, környezeti, élethajlat-változási, energia- és közlekedéspolitikák.

1d. Uniós polgárság, szabadság, biztonság és a jog érvényesülése

Magában foglalja a kulturális, ifjúsági, kommunikációs politikát, valamint az alapvető jogok és a szabadság, biztonság és jogérvényesülés politikáját.

2. A globális Európa

Benne: külső fellépések, szomszédság- és fejlesztési politika.

3. Igazgatás

Válasz a változó körülményekre: rugalmasság

143. ismételten hangsúlyozza a 2007–2013-as időszakra szóló pénzügyi keret félidős felülvizsgálatáról szóló 2009. március 25-i állásfoglalásában¹ megfogalmazott álláspontját, amelynek értelmében „az Unió működési kapacitása szempontjából feltétlenül nagyobb rugalmasságra van szükség a fejezeteken belül és a fejezetek között, nemcsak azért, hogy az EU képes legyen szembenézni az új kihívásaival, hanem az intézményeken belüli döntéshozatali folyamat megkönnyítése érdekében is”;

Félidős felülvizsgálat

144. hangsúlyozza, hogy amennyiben a többéves pénzügyi keret időszaka az 5 évet meghaladja, szükség van a kötelező félidős felülvizsgálatra, amely lehetővé teszi a többéves pénzügyi keret működésének mennyiségi és minőségi elemzését és összegzését; hangsúlyozza, hogy a jövőben a félidős felülvizsgálatnak a többéves pénzügyi keretről szóló rendeletben foglalt, jogilag kötelező kötelezettséggé kellene válnia külön eljárás alkalmazása mellett – beleértve egy kötelező menetrendet is –, amely biztosítja a Parlament mint jogalkotó és költségvetési hatóság teljes körű bevonását; hangsúlyozza, hogy amennyiben a felülvizsgálat a felső határértékek nem megfelelő voltát állapítaná meg az időszak hátralevő részére, szavatolni kellene ezen értékek felülvizsgálatának tényleges lehetőségét;

A felső értékek felülvizsgálata

145. továbbra is fenntartja, hogy a felülvizsgálati mechanizmus által ténylegesen biztosított rugalmasság mértéke az ennek gyakorlására vonatkozó eljárástól függ, és a Tanács vonakodik ennek alkalmazásától; alapvető fontosságúnak tartja, hogy – amennyiben a kiadások felső határának kiigazítását továbbra is reális lehetőségként kívánjuk számon tartani –, a jövőbeli felülvizsgálati mechanizmusok egyszerűsített eljárást irányozzanak elő az egyeztetett küszöbértékek alatti változtatások esetében; sürgeti ezenkívül a többéves pénzügyi keret átfogó felső határértékének növelésére vonatkozó lehetőség fenntartását;

Megfelelő szintű kerettartalékok és a felső határérték alatti rugalmasság biztosítása

146. hangsúlyozza az egyes fejezetekre vonatkozó megfelelő szintű tartalékok biztosításának fontosságát; érdeklődéssel jegyzi meg a Bizottság javaslatát a kerettartalékok rögzített százalékos arányának meghatározására; úgy véli azonban, hogy ez a lehetőség csak abban az esetben eredményezne fokozottabb rugalmasságot, ha a jövőbeli felső határértékeket megfelelően magas szinten állapítanák meg, ilyen jellegű további mozgásteret biztosítva;
147. rámutat arra, hogy a felső határértékek alatti rugalmasságot minden lehetséges módon fokozni kellene, és üdvözli a Bizottság költségvetési felülvizsgálatban előterjesztett

¹ HL C 117. E, 2010.5.6., 95. o.

javaslatait;

148. fontosnak véli, hogy fenntartsák a lehetőséget a fejezetek többéves keretén belül a kiadásoknak az időszak elejére vagy végére történő ütemezésére, anticiklikus intézkedések és a nagy válságok érdemi megválaszolása lehetővé tétele érdekében; úgy véli e tekintetben, hogy a jogalkotási aktusokkal kapcsolatos rugalmasság jelenlegi rendszere elég jól működött a mostani többéves pénzügyi keretben; felszólít ezért arra, hogy a következő többéves pénzügyi keretben tartsák fenn az együttdöntéssel rögzített összegek feletti vagy alatti 5%-os rugalmassági küszöböt;
149. meggyőződése, hogy az egy adott évi költségvetés fel nem használt kerettartalékát, illetve le nem kötött forrásait (a kötelezettségvállalási és a kifizetési előirányzatokat egyaránt) át kell vinni a következő évre, és ennek az összegnek a többéves pénzügyi keret különböző fejezetekhez rendelt globális tartalékát kell képeznie a fejezetek becsült igényei szerint; ezért úgy véli, hogy az uniós költségvetéshez rendelt pénzeszközöket kizárólag ezzel összefüggésben szabad elkölteni, és azt nem kellene a tagállamoknak visszajuttatni, ahogyan az jelenleg történik;
150. meggyőződése továbbá, hogy a javaslatoknak a fejezetek közötti éven belüli átcsoportosítást lehetővé tevő átcsoportosítási rugalmassággal és az alfejezetek közötti fokozottabb rugalmassággal kell kiegészülniük;
151. ismételten hangsúlyozza, hogy a döntéshozatali folyamatot úgy kell kialakítani, hogy lehetővé tegye ezen eszközök hatékony alkalmazását;

Rugalmassági mechanizmusok

152. kulcsfontosságúnak tartja ezen, eseti alapon igénybe vehető különleges eszközök (rugalmassági eszköz, Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap, az Európai Unió Szolidaritási Alapja, gyorssegélytartalék) fenntartását, használatuk további egyszerűsítése, valamint azok megfelelő pénzügyi keretekkel való ellátása, illetve a jövőben új eszközök esetleges kialakítása révén; hangsúlyozza, hogy e további finanszírozási források igénybevételének meg kell felelnie a közösségi módszernek;
153. úgy véli, hogy az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap (EGAA) sikeresen biztosította az EU szolidaritását és támogatását a globalizáció, valamint a pénzügyi és gazdasági világválság negatív hatásai miatt elbocsátott munkavállalók számára, ezért azt az új többéves pénzügyi keretben is fenn kell tartani; úgy véli azonban, hogy az EGAA-ból származó támogatás végrehajtására irányuló eljárások túlságosan időigényesek és nehézkesek; felszólítja a Bizottságot, hogy tegyen javaslatokat arra, hogy ezek az eljárások hogyan egyszerűsíthetők és rövidíthetők le a jövőben;
154. úgy véli, hogy a rugalmassági eszköz, amely a rugalmassági mechanizmusok közül a legteljesebb mértékben valósult meg, alapvető fontosságúnak bizonyult a további rugalmasság biztosításához; javasolja a rugalmassági eszközre elkülönített induló összeg jelentős emelését, a többéves pénzügyi keret során későbbi éves emelésekkel és a fel nem használt éves összegek n+2 évre történő átviteli lehetőségének megtartásával;
155. megállapítja, hogy a súlyos természeti vagy humanitárius katasztrófák kezelésére rendelkezésre álló források az elmúlt években elégtelennek bizonyultak; ennek

következtében sürgeti a gyorssegélytartalék pénzügyi keretének jelentős növelését és az eszköz többéves igénybevételének lehetőségét;

A többéves pénzügyi keret időtartama

156. hangsúlyozza, hogy a következő többéves pénzügyi keret időtartamának megválasztásakor megfelelő egyensúlyt kell teremteni az egyedi szakpolitikák programozási ciklusai és végrehajtásának stabilitása, valamint az intézmények – különösen az Európai Bizottság és az Európai Parlament – politikai ciklusának hossza között; emlékeztet arra, hogy a hosszabb időtartam nagyobb rugalmasságot igényel;
157. úgy véli, hogy az ötéves ciklusok teljes mértékben megfelelnek a Parlament kifejezett szándékának, hogy a többéves pénzügyi keret időtartamát a demokratikus elszámoltathatóság és felelősség okán a lehető legnagyobb mértékig hozzáigazítsa az intézmények politikai ciklusához; ugyanakkor aggódik, hogy az ötéves ciklus esetleg túl rövid azon politikák szempontjából, amelyek hosszabb időtartamú programozást igényelnek (azaz a kohézió, a mezőgazdaság, a TEN-ek), és nem felelne meg teljes mértékben e politikák programozási és végrehajtási életciklus-követelményeinek;
158. megjegyzi, hogy a Bizottság által a költségvetés felülvizsgálatában javasolt tízéves pénzügyi keret jelentős stabilitást és kiszámíthatóságot nyújtana a pénzügyi programozási időszakra, de – mivel az általános felső korlátok és az alap jogi aktusok tízéves időszakra rögzítésre kerülnek – fokozná a többéves pénzügyi keret merevségét, és nagymértékben megnehezítené az új helyzetekhez való alkalmazkodást; ugyanakkor úgy véli, hogy az 5+5 éves ciklus csak akkor vehető számításba, ha megállapodás születik a Tanáccsal a rugalmasság legmagasabb fokáról és a félidős felülvizsgálatról és az bekerül a többéves pénzügyi keretről szóló rendeletbe;
159. álláspontja szerint az új, 2020-ig szóló hétéves pénzügyi keretet kellene átmeneti megoldásként előnyben részesíteni, mivel nagyobb stabilitást nyújthat a programok folyamatosságának hosszabb időre történő biztosításával, de egyben megteremti az Európa 2020 stratégiához való egyértelmű kapcsolódást is; hangsúlyozza azonban, hogy a következő többéves pénzügyi keret időtartamára vonatkozó valamennyi lehetőséghez – a 2007–2013-ban tapasztalt problémák megelőzésére – megfelelő finanszírozás, illetve a keretrendszeren belül és azon kívül is megfelelő és erőforrásokkal jól ellátott rugalmassági mechanizmus szükséges;
160. úgy véli, hogy egy új hétéves pénzügyi keretre vonatkozó döntés nem korlátozhatja azt a lehetőséget, hogy 2021-től kezdve egy 5+5 éves időszak mellett döntsenek; megismétli azon meggyőződését, hogy a pénzügyi programozásnak az Európai Parlament és a Bizottság megbízatásával való összehangolása fellendíti a demokratikus felelősségvállalást, elszámoltathatóságot és legitimitást;

V. rész: A törekvések és az erőforrások összeegyeztetése: a kiadások és az uniós finanszírozás reformja közötti kapcsolat

Megfelelő szintű költségvetési források

161. teljes mértékben tudatában van azon súlyos költségvetési kiigazításoknak, amelyeket számos tagállam nemzeti költségvetésében végrehajt, és megismétli, hogy az európai hozzáadott érték megvalósításának, valamint a hatékony és eredményes

pénzgazdálkodás – hatékonyság, eredményesség és takarékoság – biztosításának kell minden eddiginél nagyobb mértékben az uniós költségvetés iránymutató elvét képeznie;

162. hangsúlyozza, hogy a megvalósítható megtakarításoktól függetlenül az uniós költségvetés – a GNI 1%-os jelenlegi általános szintjével – nem képes arra, hogy megszüntesse a Szerződésből, valamint többek között a már létező politikai prioritásokból és kötelezettségvállalásokból származó újabb finanszírozási igények miatti finanszírozási hiányt, mint például:
- az Európa 2020 stratégia kiemelt célkitűzéseinek elérése a foglalkoztatás, a K+F, az éghajlat- és energiaügy, az oktatás és a szegénység visszaszorítása terén;
 - a kutatásra és innovációra fordított állami és magánkiadásoknak a GDP jelenlegi 1,9%-áról a GDP 3%-ára való növelése, ami megközelítőleg évi 130 milliárd eurót tesz ki;
 - az infrastruktúrába történő szükséges beruházások;
 - a Tanács által elfogadott nagyléptékű projektek – mint például az ITER és a Galileo, valamint az európai űrpolitika – szükséges teljes körű és átláthatóan kiszámított finanszírozása;
 - a közös kül- és biztonságpolitika területén – köztük az Európai Külügyi Szolgálat és az európai szomszédságpolitika esetében – szükséges, még nem számszerűsíthető további előirányzatok;
 - az EU jövőbeni bővítésével kapcsolatos további finanszírozási szükségletek;
 - a meglévő európai pénzügyi stabilizációs mechanizmus és az európai stabilizációs mechanizmus 2013 utáni finanszírozása annak érdekében, hogy biztosítsák az euróövezet és az EU számára az adósságválságból való kilábaláshoz szükséges költségvetési stabilitást;
 - azon millenniumi fejlesztési célok elérésére irányuló pénzügyi erőfeszítés, hogy a GNI 0,7%-át fordítsák fejlesztési támogatásra, ami a GNI 0,4%-ának megfelelő jelenlegi kiadáson felül közel évi 35 milliárd eurót jelent;
 - a koppenhágai és a cancúni megállapodás alapján a fejlődő országok számára az éghajlatváltozás kezelésében és következményeihez való alkalmazkodásban nyújtandó segítségre vonatkozóan tett kötelezettségvállalások, amelyeknek a millenniumi fejlesztési célokra tett kötelezettségvállalásokhoz képest új, további kötelezettségvállalásoknak kell lenniük, és 2020-ig évente 100 milliárd dollárt kell kitenniük, amelynek körülbelül egyharmadát az EU-nak kell állnia;
163. ezért határozott meggyőződése, hogy az uniós költségvetés befagyasztása, amint azt egyes tagállamok kérték, nem életképes lehetőség, rámutat arra, hogy még ha 5 %-kal

emelnénk is a 2013-as szinthez¹ képest a következő többéves pénzügyi terv forrásainak szintjét ez csak korlátozott mértékben járulna hozzá az elfogadott uniós célkitűzések és kötelezettségvállalások megvalósításához, illetve a közösségi szolidaritás elvéhez; ezért meggyőződése, hogy a következő többéves pénzügyi terv forrásait legalább 5%-kal kell növelni; felszólítja a Tanácsot, hogy amennyiben nem osztja ezt a megközelítést, határozza meg egyértelműen, hogy mely politikai prioritásait vagy projektjeit lehet teljes egészében elvetni, annak ellenére, hogy európai hozzáadott értékük bebizonyosodott;

164. ismételten kijelenti, hogy a 2013 utáni többéves pénzügyi keret számára biztosított megfelelő szintű további erőforrások nélkül az Unió nem lesz képes megvalósítani a meglévő szakpolitikai prioritásokat, nevezetesen az Európa 2020 stratégiához kapcsolódó kiemelt célkitűzéseket, valamint a Lisszaboni Szerződésből fakadó új feladatokat, és még kevésbé lesz képes választ adni előre nem látható eseményekre;
165. megjegyzi, hogy a saját források plafonja 1993 óta változatlan; úgy véli, hogy a saját források plafonját fokozatosan ki kell igazítani, ahogy a tagállamok egyre több felelősséget hárítanak az Unióra és egyre több célt kitűznek számára; úgy véli, hogy míg az uniós költségvetés a saját források kifizetési előirányzatokra vonatkozó felső határértéke, amelyet jelenleg a Tanács egyhangúlag határozott meg², elég költségvetési mozgásteret biztosít, de még mindig nem lenne elegendő ahhoz, hogy az európai gazdasági irányítás valódi eszközeül szolgáljon, vagy rendkívüli módon járuljon hozzá az EU 2020 stratégiába való, uniós szintű befektetéshez;

Átláthatóbb, egyszerűbb és igazságosabb finanszírozási rendszer

166. emlékeztet rá, hogy a Lisszaboni Szerződés szerint „[a]z egyéb bevételek sérelme nélkül, a költségvetést teljes egészében saját forrásokból kell finanszírozni”; hangsúlyozza, hogy a saját források rendszerének alakulása, amelynek során a valódi saját források helyébe fokozatosan az ún. „nemzeti hozzájárulások” lépnek, aránytalan hangsúlyt fektet a tagállamok közötti nettó egyenlegekre, és ezáltal ellentmond az európai uniós szolidaritás elvének, gyengíti a közös európai érdeket és nagy mértékben figyelmen kívül hagyja az európai hozzáadott értéket; megállapítja, hogy a jelenlegi helyzet a gyakorlatban azt jelenti, hogy a költségvetés szintje az egyes tagállamok pénzügyi körülményeitől függ, valamint az EU-hoz való hozzáállásuktól; ezért határozottan felszólít az uniós források mélyreható reformjára annak érdekében, hogy az uniós költségvetés finanszírozását a Szerződés szelleméhez és követelményeihez lehessen igazítani;

¹ 2013-as szint: a GNI 1,6%-a; 2013-as szint + 5%: a GNI 1,11%-a; állandó 2013-as árak mellett a kötelezettségvállalási előirányzatokban is. Ezek az adatok hétéves pénzügyi keretre készültek a Bizottság becslései és előjelzései alapján:

- a BUDG főigazgatóság 2011. májusi előjelzése a 2012-es GNI-ről: 13.130.916,3 millió EUR (2012-es árak);

- az ECFIN főigazgatóság 2011. januári előjelzése a GNI 1,4%-os névleges növekedéséről 2011–2013 között és 1,5%-os névleges növekedéséről 2014–2020 között.

NB: Ezek az adatok változhatnak a bizottsági becslések és előjelzések, valamint a referenciaév és az alkalmazott (állandó vagy adott időre jellemző) árak függvényében.

² a tagállamok teljes GNI-jének 1,23%-a kifizetési előirányzatok formájában és 1,29%-a kötelezettségvállalási előirányzatok formájában

167. úgy véli, hogy a reform fő célja egy olyan, önálló, igazságosabb, átláthatóbb, egyszerűbb és méltányos pénzügyi rendszer megvalósítása, amelyet a polgárok jobban értenének, és amely tisztázná a polgároknak az uniós költségvetéshez való hozzájárulását; e tekintetben kéri a jelenlegi engedmények, kivételek és kiigazítási mechanizmusok megszüntetését; meggyőződése, hogy egy vagy több valódi saját forrás bevezetése az Unió számára nélkülözhetetlen, amennyiben az Unió valaha is olyan költségvetést szeretne, amelyre ahhoz van szüksége, hogy jelentősen hozzájáruljon a pénzügyi stabilitáshoz és a gazdasági fellendüléshez; emlékeztet arra, hogy a saját forrásokat érintő bármilyen változtatást a tagállamok adóügyi szuverenitásának betartása mellett kell elvégezni; ezzel összefüggésben megismétli, hogy az Uniónak képesnek kell lennie a nemzeti költségvetésektől független saját forrásokból közvetlenül beszedni a saját forrásait,
168. hangsúlyozza, hogy a saját források rendszere mint olyan szerkezetének átalakítása nem az uniós költségvetés méretére vonatkozik, hanem a források hatékonyabb összetételének megállapítására az elfogadott uniós politikák és célkitűzések finanszírozása érdekében; hangsúlyozza, hogy egy új rendszer bevezetése nem növelné a polgárokra háruló adóterheket, hanem ehelyett csökkentené a nemzeti kincstárak terheit;
169. hangsúlyozza, hogy az Európai Parlament az egyetlen parlament, amelynek beleszólása van a kiadási oldalba, a bevételi oldalba viszont nincs; ennél fogva hangsúlyozza az uniós erőforrások demokratikus reformjának elengedhetetlen szükségességét;
170. tudomásul veszi a Bizottság által a költségvetési felülvizsgálatról szóló közleményben javasolt potenciális új saját forrásokat (a pénzügyi ágazat megadóztatása, az üvegházhatást okozó gázokkal kapcsolatos kibocsátás-kereskedelmi rendszer szerinti árverezés, a légi közlekedéssel kapcsolatos uniós díjak, héa, energiaadó, vállalati jövedelemadó); várja az ezen alternatívákról szóló hatásvizsgálat következtetéseit, többek között a pénzügyi tranzakciókra kivetendő európai adó különféle lehetőségeiről készített megvalósíthatósági tanulmányt is, amelynek meg kell vizsgálnia a vonatkozó beszédési mechanizmusokat is, tekintettel arra, hogy a Bizottság 2011. július 1-ig jogalkotási javaslatot terjeszt elő;
171. úgy véli, hogy a pénzügyi tranzakciókra kivetendő adó révén a pénzügyi szektor jelentősen hozzájárulna a válság gazdasági és szociális költségeihez és az államháztartások fenntarthatóságához; úgy véli, hogy a pénzügyi tranzakciókra kivetendő adó részben hozzájárulna az uniós költségvetés finanszírozásához is, valamint általa csökkenthetőek lennének a tagállami bruttó nemzeti jövedelem alapján fizetendő hozzájárulások és úgy véli, hogy az Uniónak jó példával kell elől járnia az adóparadicsomokba vándorló tőke tekintetében is;

VI. rész: A gördülékeny és hatékony intézményközi tárgyalási folyamat megvalósulása

172. emlékeztet rá, hogy a Lisszaboni Szerződés alapján a többéves pénzügyi keret Tanács által történő egyhangú elfogadásához a Parlament egyetértésére van kötelező módon szükség, amelyet a képviselők többségének kell megszavazni;
173. kiemeli a mind a Parlament, mind a Tanács esetén fennálló szigorú többségi feltételt, és rámutat arra, hogy fontos teljes mértékben kihasználni a Szerződés 312. cikkének

(5) bekezdésében szereplő előírást, amely megköveteli, hogy a Parlament, a Tanács és a Bizottság a többéves pénzügyi keret elfogadásához vezető folyamat egész ideje alatt megtegye az ennek érdekében szükséges intézkedéseket; megjegyzi, hogy ez kifejezetten kötelezi az intézményeket, hogy tárgyalásokat folytassanak az olyan szövegekkel kapcsolatos megállapodások elérése érdekében, amelyeket a Parlament is jóváhagyhat; rámutat továbbá, hogy amennyiben 2013 végéig nem fogadnak el többéves pénzügyi keretet, a 2013-as évről megfelelő plafonokat és egyéb előírásokat meg kell hosszabbítani egy új többéves pénzügyi keret elfogadásáig;

174. örömmel fogadja a Tanács elnökségeinek elkötelezettségét¹, hogy nyitott és konstruktív párbeszédet és együttműködést biztosítsanak a Parlamenttel a következő többéves pénzügyi terv elfogadásának teljes folyamata során, és újfólag megerősíti, hogy a Lisszaboni Szerződés rendelkezéseivel teljes mértékben összhangban hajlandó szorosán együttműködni a Tanáccsal és a Bizottsággal e tárgyalási folyamat során;
175. következésképpen sürgeti a Tanácsot és a Bizottságot, hogy a Szerződésnek megfelelően járjanak el, és tegyenek meg minden szükséges erőfeszítést annak érdekében, hogy rövid időn belül megállapodásra jussanak a Parlamenttel a többéves pénzügyi tervről szóló tárgyalási folyamat gyakorlati munkamódszeréről; ismételtlen megemlíti a bevételi oldal reformja és a kiadások és kereslet reformja közötti összefüggést, és ennek megfelelően a Tanács határozott elkötelezettségét, hogy az MFF-ről folyó tárgyalás keretében megvitassa az új saját forrásokra vonatkozó javaslatokat;
176. kéri, hogy folytassanak hogy széles körű megbeszéléseket az Unió többéves pénzügyi keretének céljáról, hatályáról és irányáról, valamint európai uniós szinten indítsák el a bevételi rendszer reformját; különösen azt javasolja, hogy hívjanak össze egy, a nemzeti parlamentek, illetve az Európai Parlament részvétele mellett tartandó kongresszus jellegű konferenciát az Unió jövőbeni finanszírozásának kérdéséről;

o

o o

177. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a többi érintett intézménynek és testületnek, valamint a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek.

¹ Yves Leterme miniszterelnök 2010. december 8-i levele Buzek elnökhöz.